VI. évfolyam, 34. szám 1950 augusztus 18

Ludas Matyi

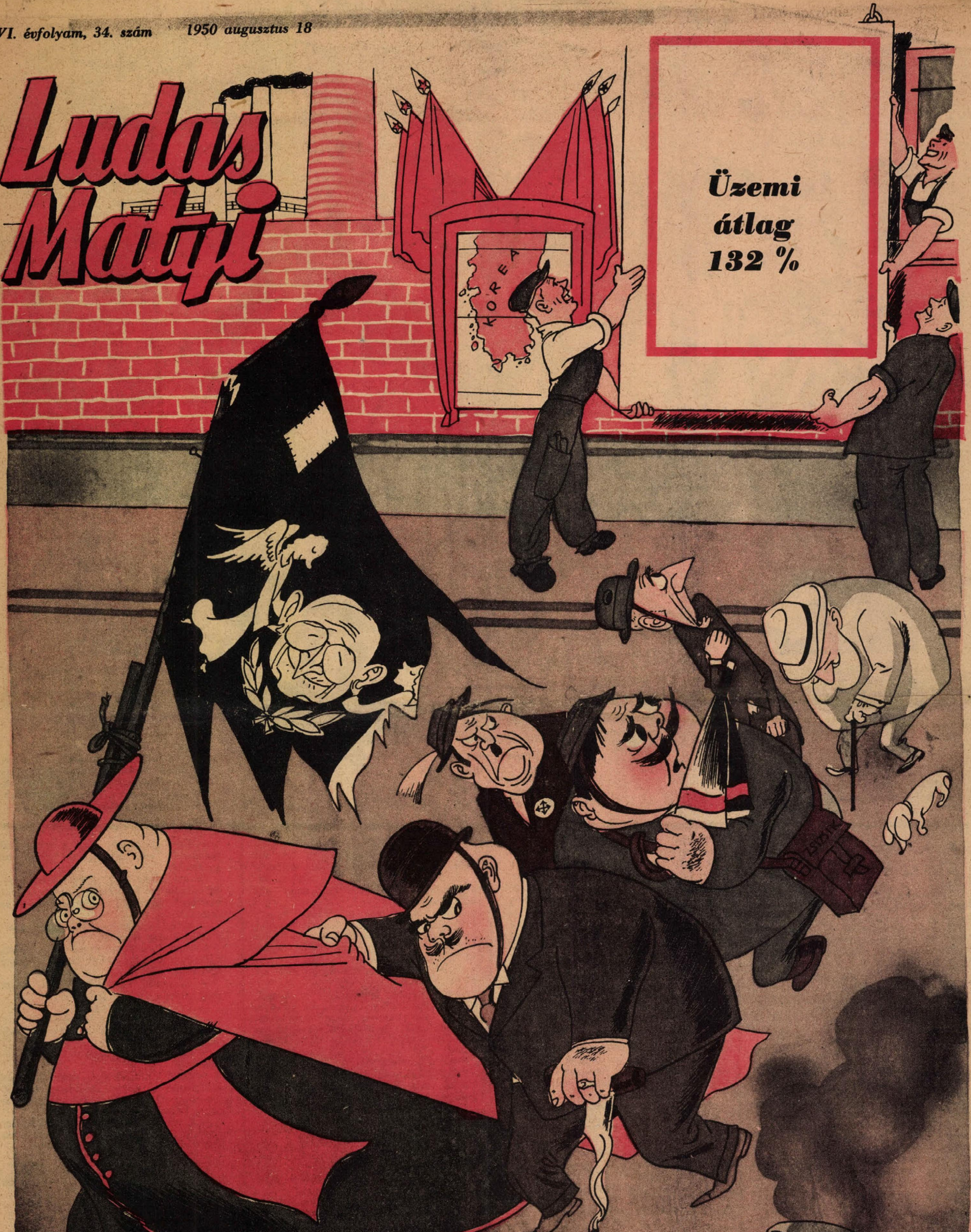
KOREA
Üzemi átlag 132 %
SZŰR

70 fillér

Klery Kálmán, J. Szoc Demeter, Zsíros Zsigmond, Reakczi Jóska, Huba és Csaba (kórusban): Megint elvesztettünk egy csatát . . .

A nagy körhinta

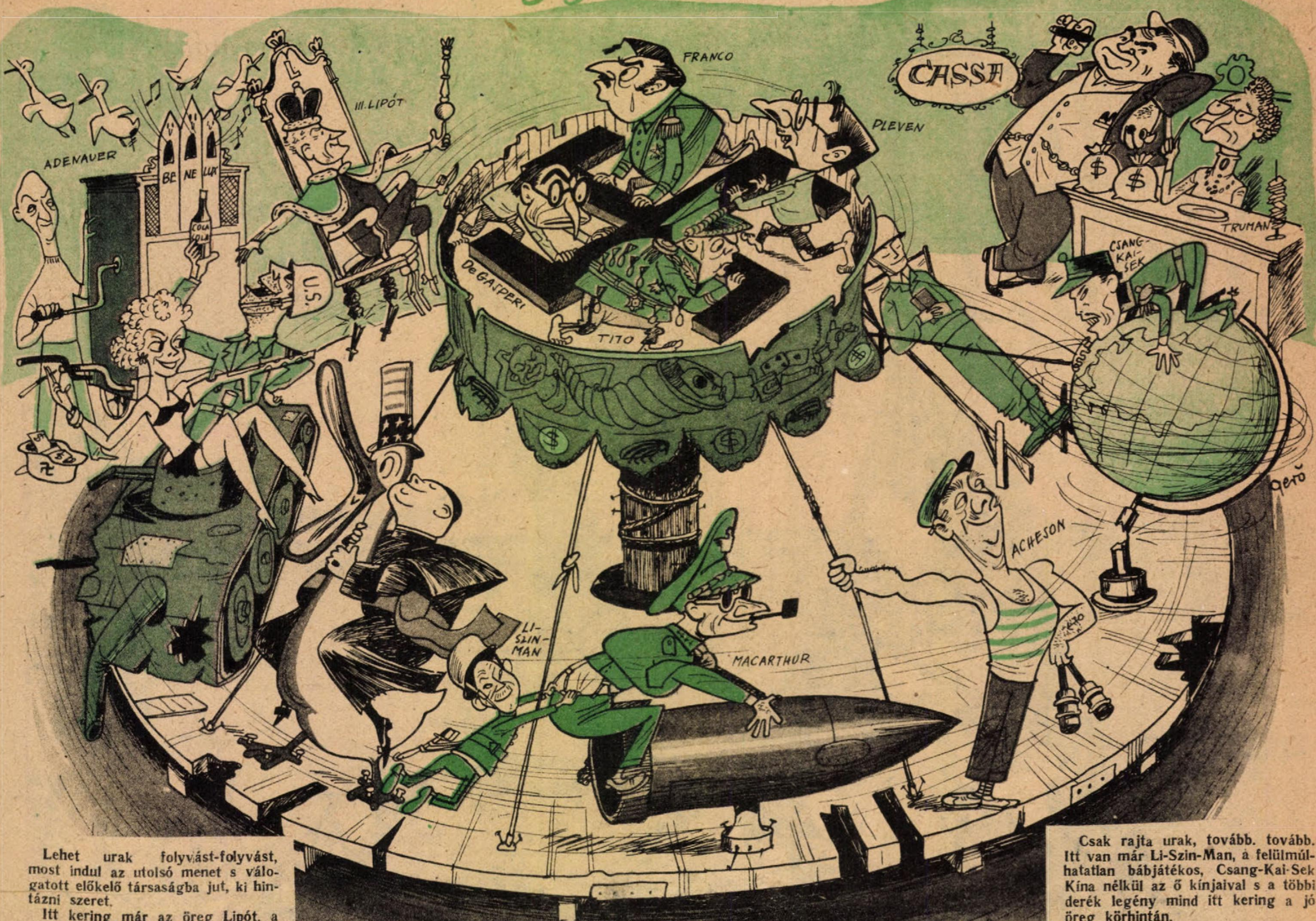

Lehet urak folyvást-folyvást, most indul az utolsó menet s válogatott előkelő társaságba jut, ki hintázni szeret.

Itt kering már az öreg Lipót, a kiváló ex-király és országáruló szatócs.

Körötte sem rosszabb a társaság. Az atom-jenki, a visszavonulás hőse s a bíboros úr az ő tündéri kacsájával.

Csak rajta urak, soha vissza nem térő alkalom. Egy menet csak a szabadság elárulása, kipróbált fasiszták és háborús bűnösök a felét fizetik, pápai ajánlásra külön engedmény.

Csak rajta urak, tovább. tovább. Itt van már Li-Szin-Man, a felülmúlhatatlan bábjátékos, Csang-Kai-Sek Kína nélkül az ő kínjaival s a többi derék legény mind itt kering a jó öreg körhintán.

A verklinél Adenauer, Truman ismert lemezeivel, lehet urak folyvást-folyvást, használjuk ki az alkalmat, mert a hinta úgyis rozoga, s minden percben összedőlhet...

Borisz Laszkin:

KÍNAI BESZÉLGETÉS

Mindnyájan tudtuk, hogy egyetemi kollégánk: Dimka Zamjatyin művelt fiú. Sokat olvasott és elég jól ért a képzőművészethez. De amikor kiderült, hogy Dimka kínaiul is tud, leesett az állunk. Körülfogtuk Dimkát és Viktor Uvarov megkérdezte:

— Igaz, hogy beszélsz kínaiul?

— Beszélek egy kicsit.

— Hát mondd például kínaiul, hogy „jónapot"!

— Nihao.

— Most mondd azt, hogy „ma jó idő van".

— Dzintyany tyanci henyhao.

Csöndben összenéztünk. Aztán Marina kolléganőnk így szólt:

— És hogy van kínaiul: „szeretlek"?

— Ezt a szót fölösleges lefordítanod, Dimka! — vágott közbe Uvarov, — Marinát ez a szó korántsem tudományos, hanem csakis gyakorlati célból érdekli. Ugyanis ezt a szót ő már mondta oroszul a földrajzszakos Grisa Karetyikovnak. De Grisa úgy tett, mintha nem értene oroszul...

Marina elpirult, de nem jött zavarba.

— Mit jelent kínaiul: „nagyszájú"? — kérdezte Dimkától.

Dimka mosolygott.

— Várj csak mindjárt eszembe jut!

— Ne nekem mondd, hanem Uvarovnak! — mondta Marina.

Uvarov éppen felelni akart, de odalépett hozzánk Volosin, a Komszomol-titkárunk és így szólt:

— Dimka! Hallottam, hogy meg tudod értetni magad kínaiul. Igaz ez?

— Nagyjából igen.

— Nagyszerű! Menj a Moszkva-szállóba. Ott tartózkodik a Kínai Népköztársaság Ifjúsági Küldöttsége. Keresd meg a vezetőit és hívd meg a küldöttséget ma estére ide, az egyetemre. Megértetted?

— Meg.

— Várj csak. Ez még nem minden. Tudomásom szerint ma a Technológiai Főiskola akarja őket meghívni.

— Na és?

— Hát arról van szó, hogy a technológusok között is vannak elvtársak, akik tudnak kínaiul!

— Értem. Tehát az a feladat, hogy megelőzzem a technológusokat és legelőször magunknak szerezzem meg a kínai vendégeket.

— Úgy van, — mondta Volosin. — Láss munkához! Vidd magaddal Uvarovot is. Ketten tekintélyesebbek lesztek.

— Természetesen! — mondta Uvarov. — Annál is inkább, mivel én is tudok néhány szót kínaiul. Például azt, hogy „jónapot", meg olyasfélét, hogy szép idő van...

Én is csatlakoztam Dimkáékhoz. A szállodába érve, a portáshoz fordultunk. De a portás csak ezt felelte:

— Kénytelen vagyok szomorúságot okozni, elvtársak. A küldöttség elment Moszkvát megtekinteni. De menjenek fel a kilencedik emeletre s várjanak. Biztosan nemsokára visszajönnek a kínai vendégek.

A kilencedik emeleti hallban egy kis csoportot pillantottunk meg. Egy lány, egy fiú és három kis úttörő várakozott ott. Az egyik gyerek jöttünkre fölkapta a fejét, aztán nagyot sóhajtva mondta:

— Megint nem ők!

E pillanatban megláttunk egy kínai lányt, aki a háttérben ült, egy kis kanapén. Mellé ültünk és Uvarov ezt súgta Dimkának:

— Itt mindenki, még a kiskorúak is, a kínaiak visszatérését várják. Igyekeznünk kell átejteni őket. Ez világos.

— Helyes — mondtam én. — Annál is inkább, mert lehet, hogy az egyik várakozó a Technológiáról jött.

— Dimka! — izgult Uvarov. Lehet, hogy ez a kínai lány is a küldöttség tagja. Akkor elkezdhetjük működésünket!

Dimka a lányra nézett és köszönt:

— Nihao.

A lány kezet nyujtott Dimkának, aztán nekünk is. Láttam, hogy nyilt arca és élénk szeme van.

— Zam-ja-tyin — mondta Dimka tagoltan és saját mellére bökött.

— Zam — ja — tyin — ismételte mosolyogva a lány.

— U — va — rov — mutatott Dimka Uvarovra s aztán engem is hasonlóképpen bemutatott.

— Lu — mutatkozott be a lány.

Rövid szünet következett. A lány érdeklődőn nézegetett minket. Végre Dimka mondott valamit. A lány megértette, mosolygott, kezeit széttárta s aztán a torkára mutatott.

— Nem is kell fordítani! — buzgólkodott Uvarov. — Valamit én is értek már kínaiul. Fáj a torka, azért maradt a szállodában és nem ment el a küldöttséggel.

Dimka megint mondott valamit. A lány nagyon barátságosan ránknézett s azután válaszolt Dimkának.

— Miről van szó? — kíváncsiskodtunk.

— Azt mondja, hogy nagyon tetszünk neki. Hogy nagyonis rendes fiúk vagyunk.

— Mondd meg, hogy ő is nagyon tetszik nekünk és kérdezd meg, hogy mit szól Moszkvához?

Dimka lefordította a kérdést, mire a lány hosszan és lelkesen kezdett beszélni.

— Ezt sem kell lefordítani — mondta Uvarov. — Látható, hogy el van ragadtatva Moszkvától.

— Dimka — mondtam én, — most viszont kérdezd meg...

Nem tudtam befejezni a mondatot, mert közben körülvett bennünket a várakozók csoportja. Az idegen lány kezetnyujtott Lunak és Dimkára nézve, abban a hitben, hogy Dimka a tolmács, így szólt:

— Kedves elvtársnő! A Vörös Proletár Gyár ifjúsága meghívja Önöket, hogy tekintsék meg ma a gyárat. Nagyon fogunk örülni, ha a kínai ifjúság képviselőivel találkozhatunk.

Uvarov Dimkához hajolt és halkan suttogta:

— Használd fel nyelvtudásodat és tedd át a meghívást holnapra! *Mi* nem várhatunk holnapig!

Dimka bólintott és mondott valamit Lunak. Lu rövid mondatban felelt.

— Lu azt mondja — fordította Dimka, — hogy köszöni a meghívást, de kéri, hogy estére hívják fel a küldöttség vezetőjét és vele beszéljék meg a dolgot.

Erre az idegen lány elbúcsúzott és távozott. Most a fiatalember, aki eddig türelmesen várt a sorára, fordult Dimkához:

— Legyen szíves megmondani az elvtársnőnek kínaiul, hogy a Szabóüzem dolgozói...

Uvarov félbeszakította:

— Minden világos, Dimka! — mondta. — A Technológiáról tehát senki sincs itt. Ez remek. Nos... — folytatta, forgalmistának csapva föl, — a gépipar után következik majd a könnyűipar. — Ezzel a gyerekekhez fordult: — És nektek mi az óhajotok, fiatalemberek?

Az egyik kisfiú, vörösen az elfogódottságtól, elővett zsebéből egy papírost és vékonyka hangon kezdett olvasni róla:

— Kedves kínai barátaink! Kérünk benneteket, hogy látogassatok el a főváros kirovi kerületének úttörőpalotájába. Mi úttörők és iskolások...

— Fiúcska, ne fáraszd ki a tolmácsot! — rendelkezett Uvarov.

Dimka lefordította a gyermekek üzenetét és Uvarov jóindulatúan hozzáfűzte:

— Úgy gondolom, hogy a gyerekeket soronkívül kell kiszolgálni. Mégiscsak gyerekek!

Lu azt felelte, hogy a gyermekek kérését átadja a küldöttség vezetőjének. A vendégek okvetlenül el fognak menni az úttörőkhöz.

— Előre! — mondta a kisfiú és a gyermekküldöttség elvonult.

A hall asztalán csengett a telefon. Fölvettem a kagylót. Egy sietős férfihang így szólt:

— Kilencedik emelet? Kérem, nézze meg, nincs-e ott egy kínai leány!

— De van — feleltem.

— Kérem, hívja őt a telefonhoz.

Vállat vontam és azt mondtam Dimkának:

— Lut kéri valaki a telefonhoz, de oroszul beszél az illető.

— Majd tolmácsolok — mondta Dimka és fölvette a kagylót. Rövidesen azt láttuk, hogy Dimka álla leesik, szemöldöke pedig fölszalad a homlokára.

— Értem — mondta a telefonba és bólogatott. Aztán gúnyorosan mosolyogva Luhoz fordult és oroszul így szólt:

— Arról van szó, hogy...

Uvarov rászólt:

— Miért nem beszélsz kínaiul? Hiszen Lu nem ért oroszul!

— Dehogynem, gyerekek — mondta Dimka. — Lu mindent ért. Mi nem értettünk semmit.

Dimka mosolygott és ekkor észrevettük, hogy Lu, kezébe temetve arcát, hahotázik.

— A Technológiáról telefonáltak — folytatta Dimka, — és azt üzenik Önnek, Lu elvtársnő, hogy az Ön technológus kollégái összetalálkoztak a Kínai Küldöttséggel az egyik földalatti állomáson és mindjárt elvitték az egész társaságot magukhoz, a Technológiára.

Uvarov és én leforrázva meredtünk egymásra. Lu felállt a kanapéról és tiszta orosz nyelven mondta:

— Elvtársak, bocsássanak meg nekem! Kicsit rászedtem magukat. Én a Technológiáról jöttem és magam is a küldöttséget vártam itt. Nagyon kellemes volt kínaiul beszélgetni Önökkel. — Hamiskásan nézett Dimkára s úgy folytatta: — De hogy ne búsuljanak, meghívom magukat is, barátaikkal együtt mihozzánk, a Technológiára!

Amidőn a Technológiai Főiskolára megérkeztünk, a kínai elvtársakat az aulában találtuk. A diákság között ültek és a zsúfolt teremben zengett az ismerős dal:

„Egy a jelszónk: a béke..."

Kedves Ludas Matyi!

Bizonyára ismerik a Danuvia óragyár remek kis gyártmányát, azt a kis állóórát, amely csaknem minden órásüzlet kirakatában látható. Szép, fényes fémből van, tetszetős kékszínű üvegszámlappal. Az ára 128 forint. Nekem is megtetszett, én is vettem ilyet magamnak.

Nem is volt vele semmi baj, mind a ketten jól jártunk. Egy napon azonban baj történt. Az órát leütöttem a szekrény tetejéről. A szép kék üvegszámlap a következő percben darabokban hevert a földön. Sebaj, gondoltam, hazai óragyártásunk ezt a kis alkatrészt kitűnően fogja majd pótolni, ha ilyen szép órákat is elő tud állítani.

Nos, fél Budapest órásait bejártam, az órások tanácsára Budapest másik felének összes üvegcsiszolómestereit felkerestem, hogy a hibát kijavítsák. Hiába. Felhívtam a Danuvia-gyárat is, ahol azt mondták, forduljak a speciális Danuvia órajavító-szolgálathoz. Megtettem. Hiába.

Most azt kérem a Ludas Matyitól, közölje velem, hogy van-e egy hely ebben az országban, ahol megjavítják az ebben az országban készült órákat. Vagy lásson el idegcsillapítóval, mert dührohamot kapok, valahányszor ránézek kitűnően járó órámra, amelyről csak azt az egyet nem tudom leolvasni, hogy mennyi az idő. Egyébként kitűnően jár.

S. K.,
V. Koháry-utca 14.

15 új hadosztályt állít fel a francia lakájkormány

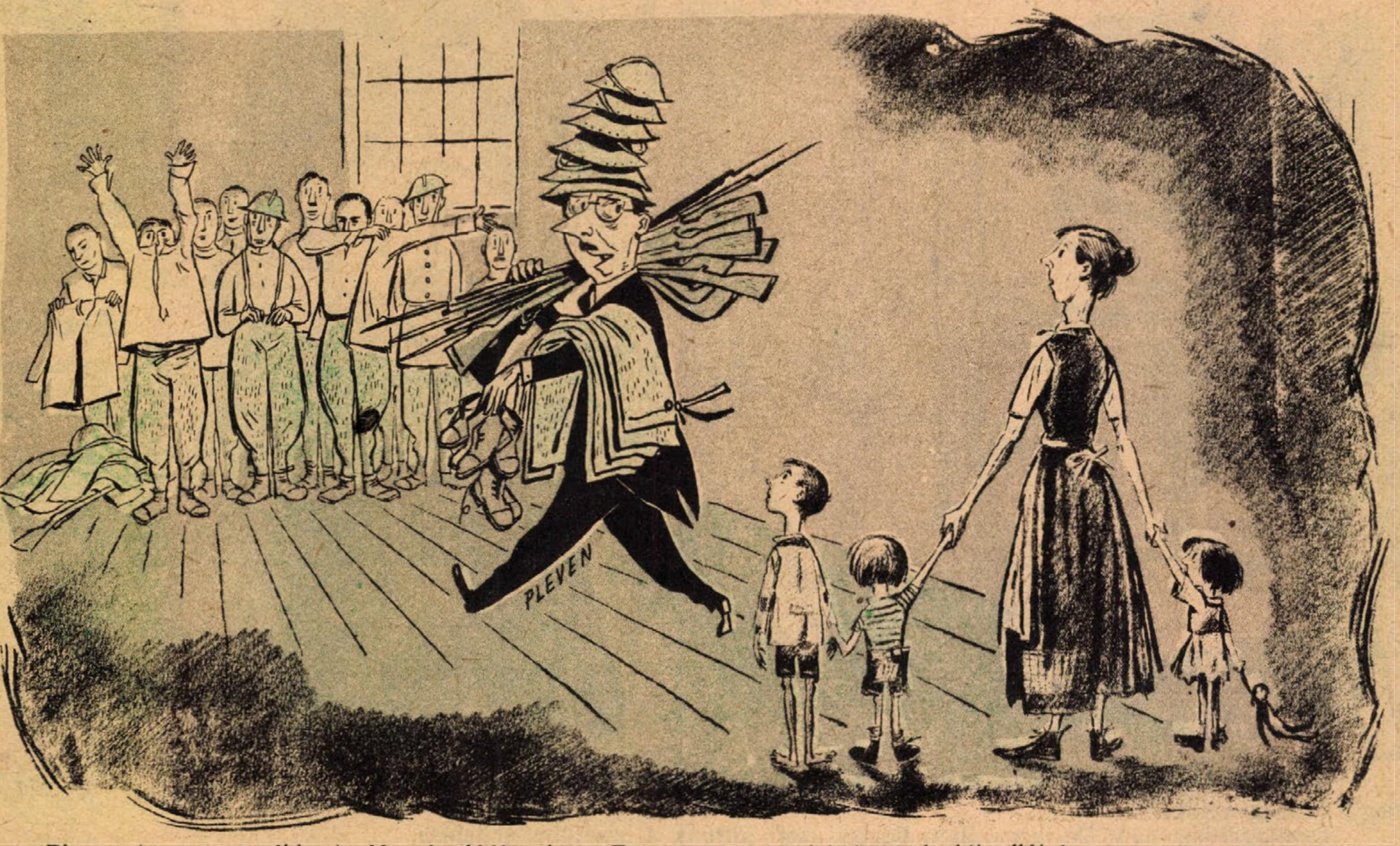

Pleven (a nyomorgókhoz): Ne zúgolódjanak . . . Egyszerre nem lehet mindenkit ellátni . . .

Kuláklogika

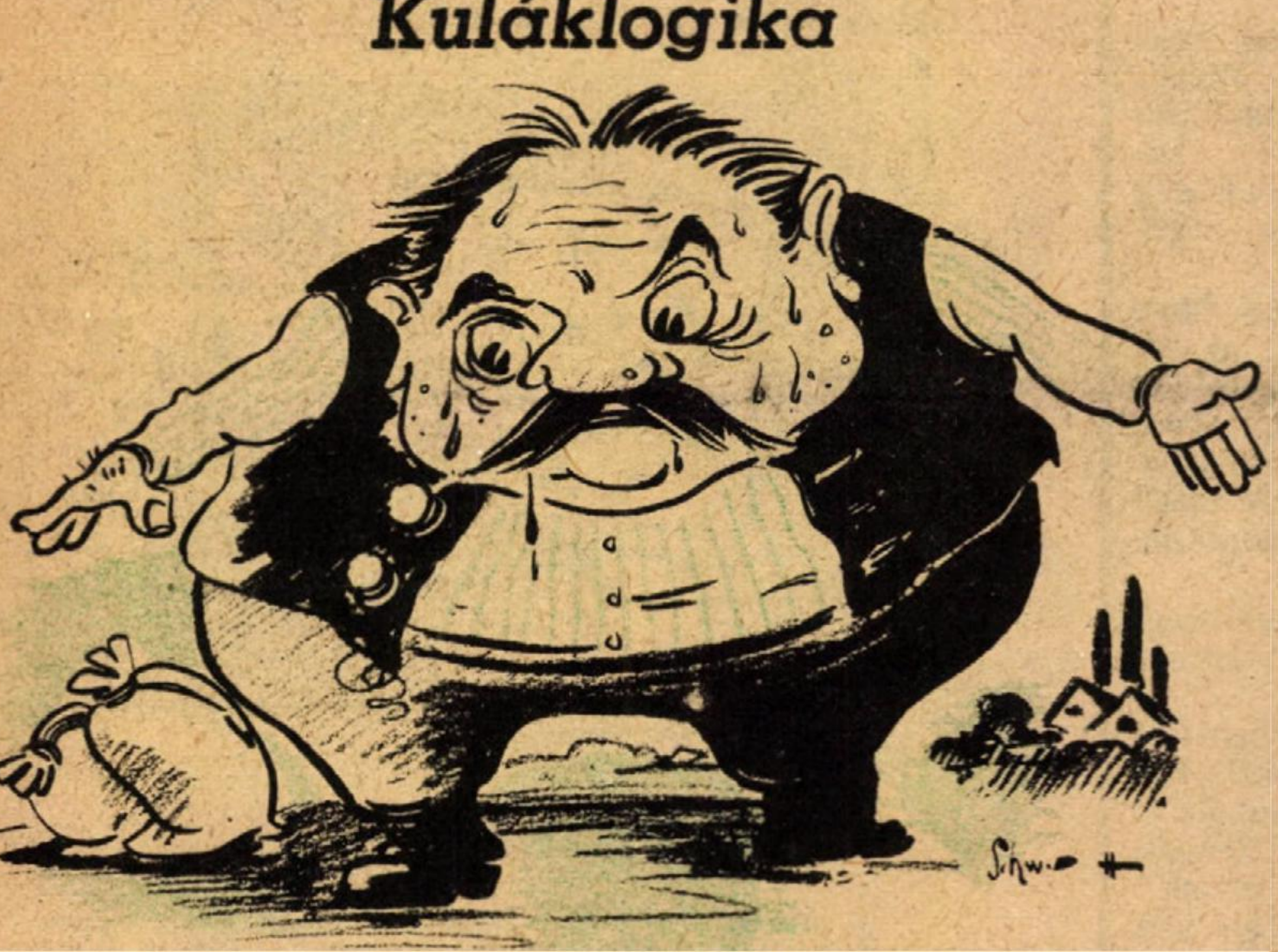

— Zsizsikes, zsizsikes . . . Dehát melyik gabona nem férgesedik meg, ha négy évig dugdossák . . .

A török kormány megígérte, hogy hadsereget küld Koreába

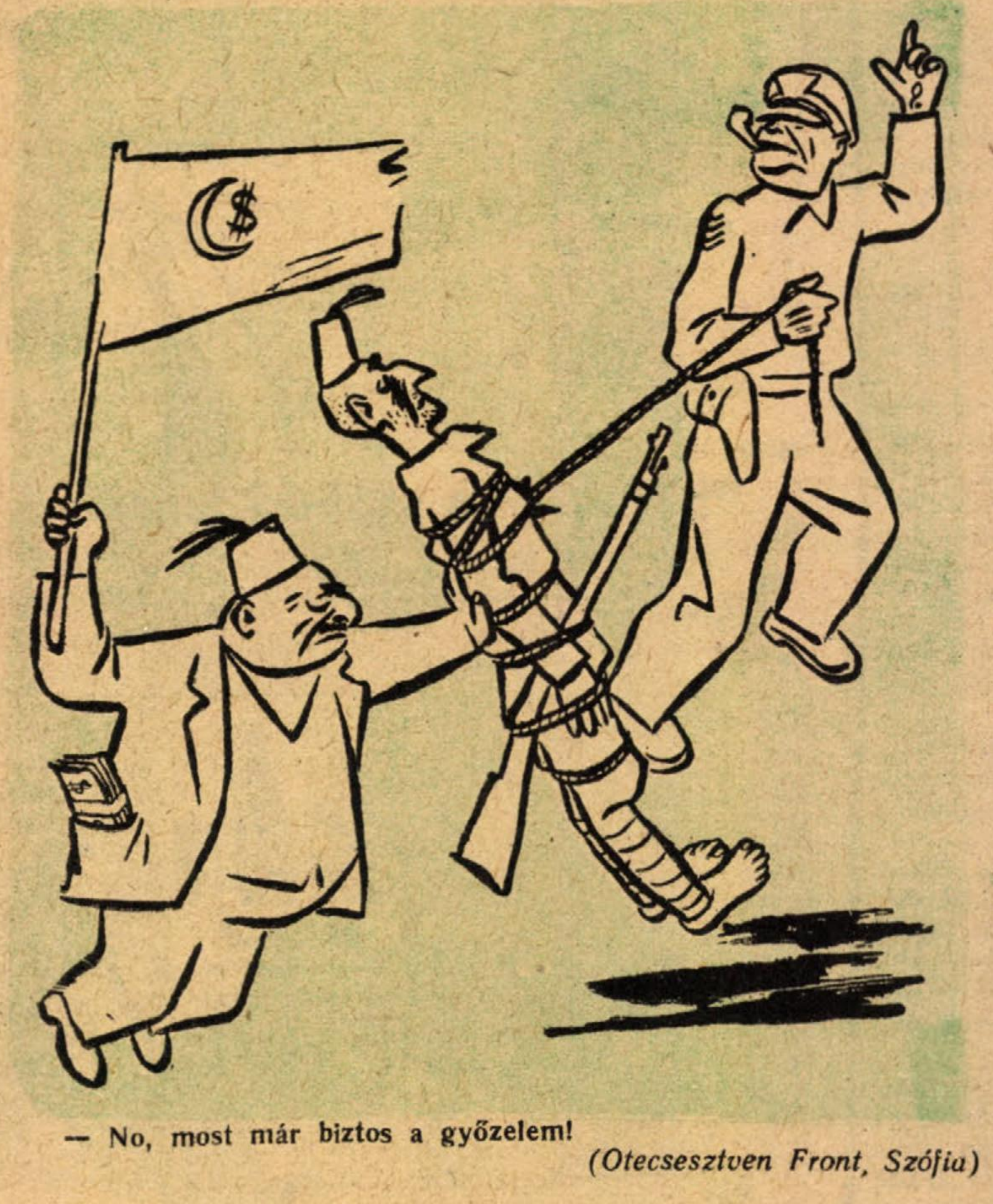

— No, most már biztos a győzelem!

(Otecsesztven Front, Szófia)

Művész születik . . .

Tizenegy esztendős voltam, amikor a rádiózás kezdett az országban meghonosodni. Sokszor álltam abban az időben, orromat az üveghez nyomva, üzletek kirakatai előtt, szájtátva néztem az akkori idők csúcsszuperkészülékét, a kristálydetektoros rádiót. Az egészből a kristálydetektor izgatott fel a legjobban, az az alaktalan, áttetsző valami, amellyel — mint értesültem — a telefonhirmondó műsorát lehetett vezeték nélkül hallgatni. Maga a szó is, hogy „kristálydetektor", nagyon szép és izgalmas volt. Mint technikai kérdésekben már azidőtájt is komplett hatókör, készséggel elhittem Gyurcseknak ama kijelentését, hogy akinek ilyen kristálydetektor van a birtokában, s azt a fülébe teszi, csendes időben még a párizsi adóállomást is hallgathatja vele. Gyurcsek néha szemláttára dugta a fülébe a kristálydetektort, amit — saját állítása szerint — a bátyjától lopott. Ilyenkor lehunyta a szemét, mint aki gyönyörű muzsikát hallgat, néha közben még dudolta a dallamot is a piszok. Érthető, ha egy ilyen detektort a fülembe dugni életem céljául tűztem ki.

Már nem tudom, mennyibe került egy kristálydetektor, de arra még emlékszem, hogy törvényes vásárlás útján hozzájutni reménytelen ábránd volt számomra. Nem volt más megoldás, el kellett kérnem a Gyurcsekét, ha csak egy percre is.

De nem adta. Hiába kértem, hiába ígértem neki cserébe érte bármit, nem adta. Nem egyszer sírva kunyeráltam tőle, nem adta. Megfenyegettem, hogy isten meg fogja verni, nem adta. Megfenyegettem, hogy én fogom megverni, nem adta. Ekkor cselhez folyamodtam: hatan rohantunk rá egyszerre. A legegyszerűbb cselek a legjobbak. Gyurcseket pillanatok alatt letepertük. Ordított, sírt, rugkapált, de mi hatan voltunk. A nadrágzsebben gyufaskatulyát találtunk s benne a kristálydetektort. Áhítatos pillanat volt ez.

Mint az egész akció értelmi szerzője, én tettem elsőnek a fülembe a zsákmányt. A többiek feszülten figyelték az arcomat. Nem hallottam semmit. Még csak zümmögést sem. Áttettem a másik fülembe, ott se szólt.

— Úgylátszik, most éppen nincs műsor — mondtam és átadtam a kristályt Bergernek, az alvezérnek.

— Mindig van műsor — szólt közbe Gyurcsek, — mert félt, hogy egy más alkalommal újra megverjük.

Berger fülében sem szólt a detektor. S hiába dugták fülükbe a többiek is, egyikük sem hallott semmit. Sem zenét, sem szöveget.

— Becstelen, hazug fráter vagy — mondtam Gyurcseknak és visszaadtam neki a kristályt. — Nem is igaz, hogy szól.

Gyurcsek elvette detektort s a fülébe tette. És mi hatan elhűlve láttuk, hogy míg könnyes arcán mosoly jelenik meg, a fejét ingatja jobbra-balra, szóval, hogy hallgatja a muzsikát.

Gyurcsek később, jóval később költő lett.

Tabi László

A touloni dokkmunkások tengerbe szórták az amerikai hadianyagszállítmányokat

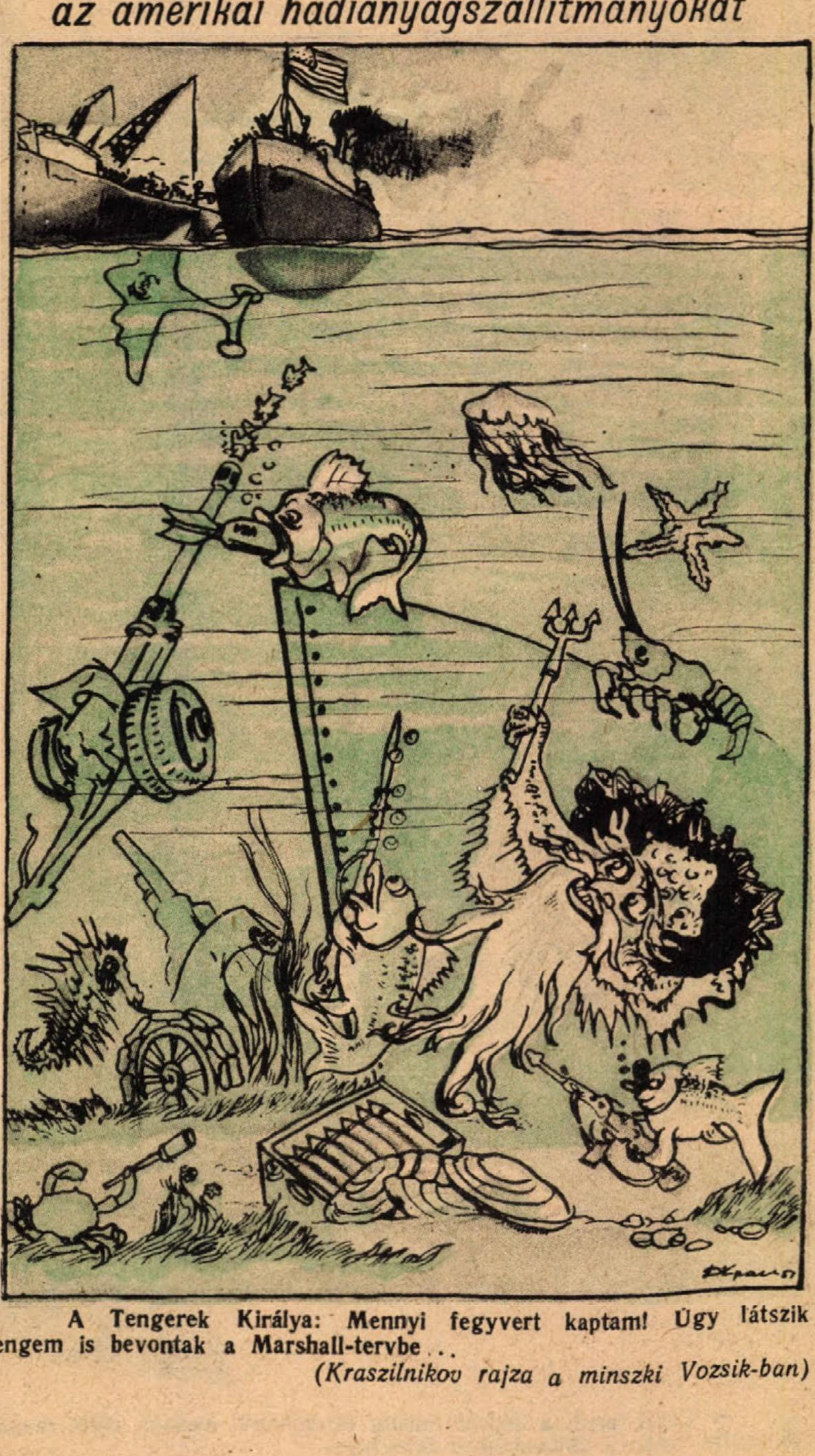

A Tengerek Királya: Mennyi fegyvert kaptam! Úgy látszik engem is bevontak a Marshall-tervbe . . .

(Kraszilnikov rajza a minszki Vozsik-ban)

A SZENTSZÉKI BIRÓSÁG ELŐTT

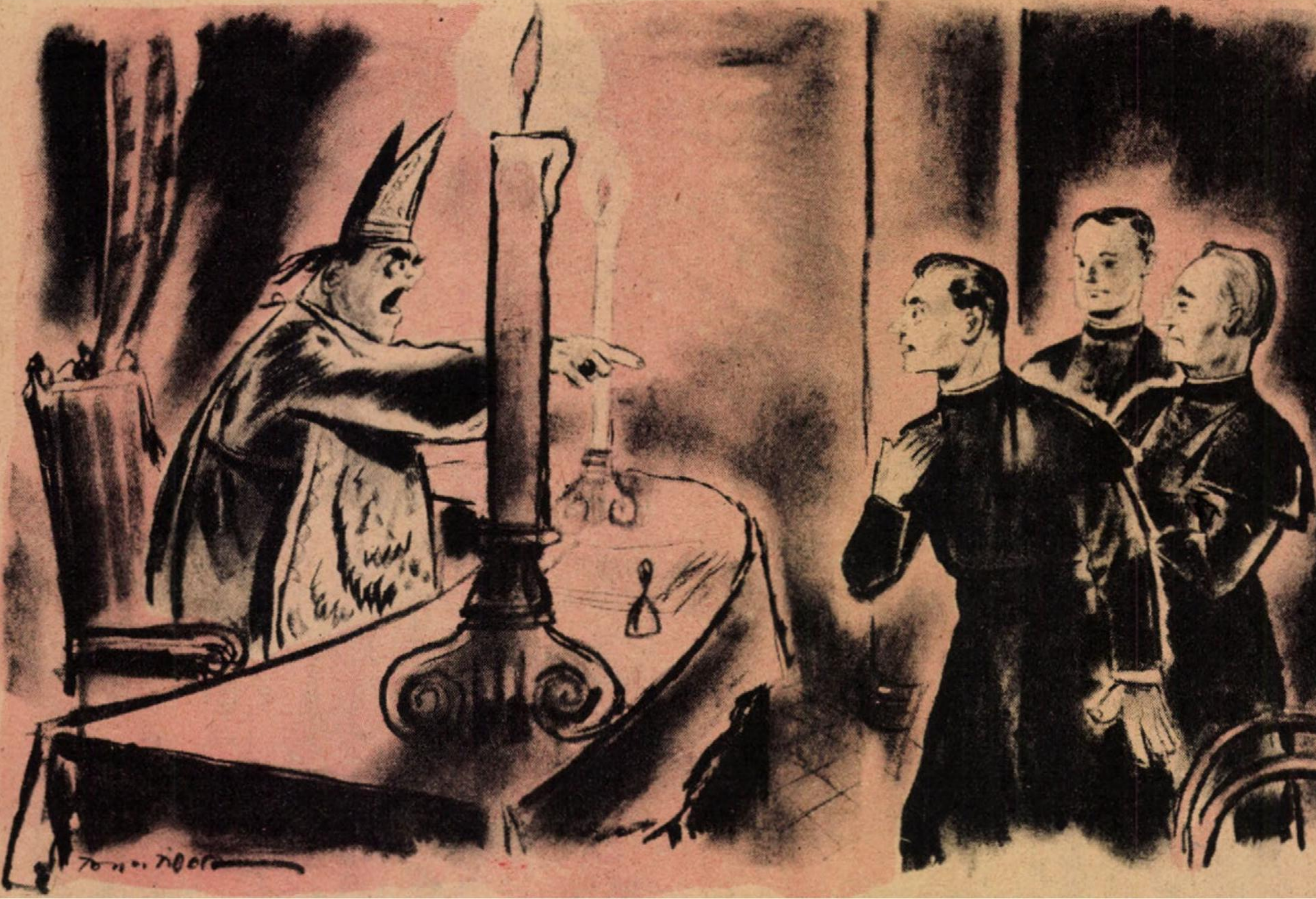

Püspök: Maguk az én utasításaim ellenére a béketábor oldalára álltak! Nem szólalt meg a lelkiismeretük?

Demokratikus pap: De megszólalt. Éppen azért álltunk a béketábor oldalára.

Megemlékezés.

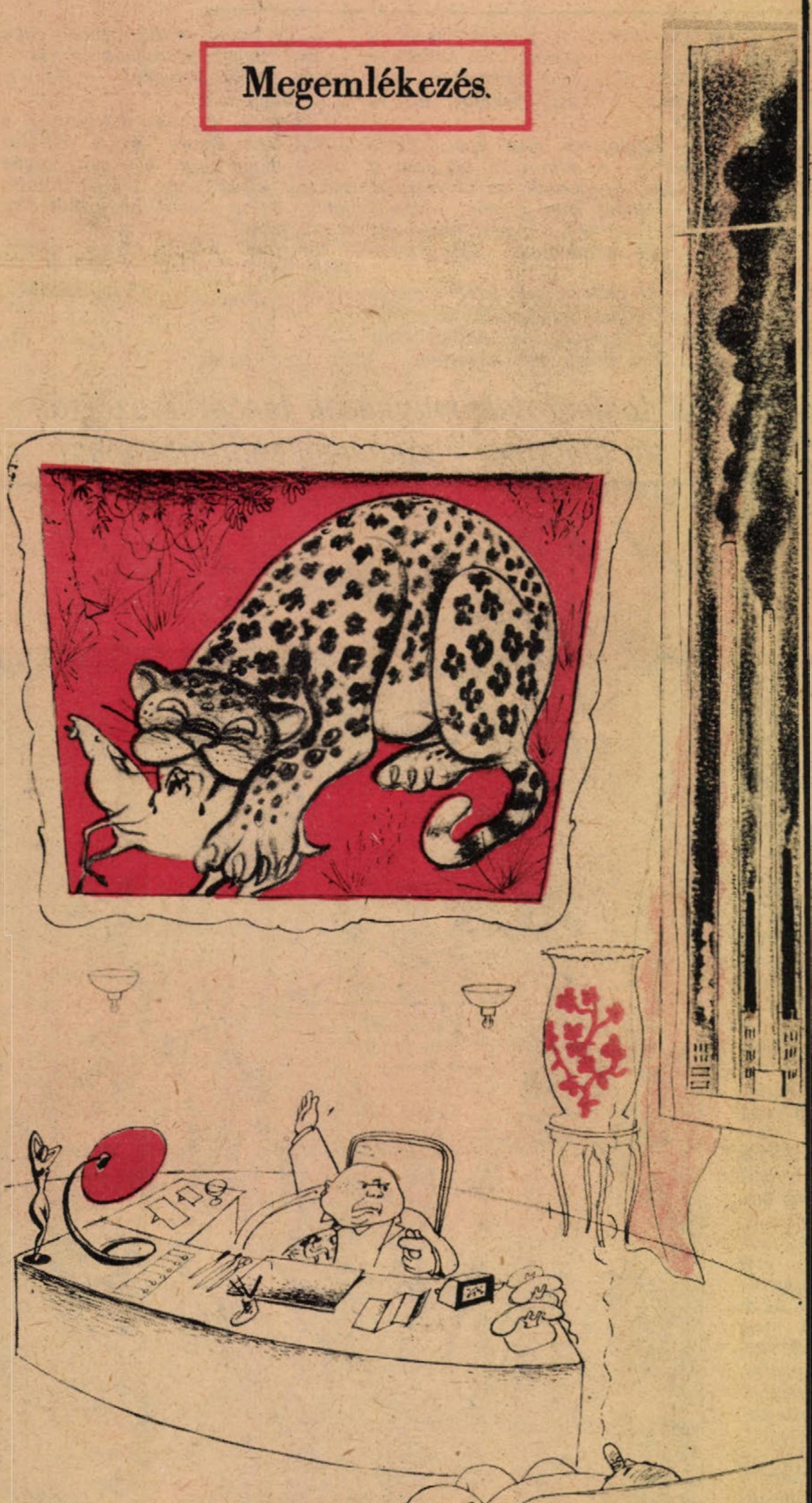

— Látja, erről a képről mindig eszembejut, mennyit törte magát jó atyám, amig a vállalatainkat összehozta.

Bürokrácia pályázat

A mult hónapban hatalmas, kékszemű kisfiam született. Miután ez az örvendetes esemény majdnem egész havi fizetésemet felemésztette, (babakocsi, stb.) alig vártuk, hogy a szülési, stb. segélyeket megkapjuk.

Anyám elmegy az OTI-ba, hogy a táppénz utalványt aláírja az orvos. A Kiss János-utcai rendelőintézetben azt mondja az orvos anyámnak, hogy „Nem írhatjuk alá, mert nem idetartozik már." „Hát hova?" „Az 1-es számú ablakhoz!"

1-es sz ablak: Milyen név? Megnézik a könyvet. „K? Nem kérem, csak szerdán fizetjük!"

Szerdán: Másfélórai sorbanállás után: „Nem hozzánk tartozik!" „Hanem hová?" „Üzemi kifizetőhely, — bök a pecsétre —, nem tetszik, látni?" „Hétfőn nem oda tartoztunk?"

Üzemben: „Minden rendben van, de nem tudjuk kifizetni, mert nincs kellőleg igazolva a szülés."

Anyám megmutatja a kórházi elbocsátót, melyen a következő szöveg áll: „K. Gy-né 1950 április 15-én élő, érett fiút szült."

„Ez nem elég. Hatósági igazolvány kell!"

Pénteken az üzemben: Anyám négy hatósági igazolványt vitt. „Rendben van, most már csak az orvossal kell aláiratni itt és itt!" „Az OTI-ban azt mondták nem kell!" „Tessék visszamenni és megmondani, hogy szabály — szabály, alá kell iratni."

Hogy az a magasságos...

Szombaton: Felkeltem és személyesen mentem el az OTI-ba. „Engem próbáljanak küldözgetni, majd én megmutatom!..."

Az orvos: „Kedvesem, a maga fia megvan, tehát már nem ide tartozik. Menjen az 1-es ablakhoz és ott minden további nélkül kifizetik."

1-es sz. ablak: „Nem hozzám tartozik." „Hát hová?" Vállvonogatás. „Próbálja meg a 3-as sz. ablaknál!"

Tekintettel arra, hogy két sorbanállással a délelőtt elment, csak fájó szívvel néztem az orrom előtt becsapódó ablakra.

„Csak kérdezni szeretnék valamit!" „Csak holnapután, már elmult két óra!" Sírógörccsel rogytam a padra.

Hétfőn a 3-nál: Udvarias, szőke fiatalember. „Hogy kivel kell aláíratni, nem tudom, de ne tessék sírni, majd rendbejön minden." Dühös kifakadásomra lehervad a sajnálkozó mosoly. „Kérem én is dolgozó ember vagyok!"

Újabb sírógörcs után egy fiatal mama elárulja, hogy két hónappal ezelőtt ugyanezt a kálváriát járta végig, míg valaki el nem árulta neki, hogy a körzeti kezelőorvossal kell az utalványt aláíratni.

KAJUK GYULANÉ
Bp., XIII., Tutaj-u. 15.

Kulturfront

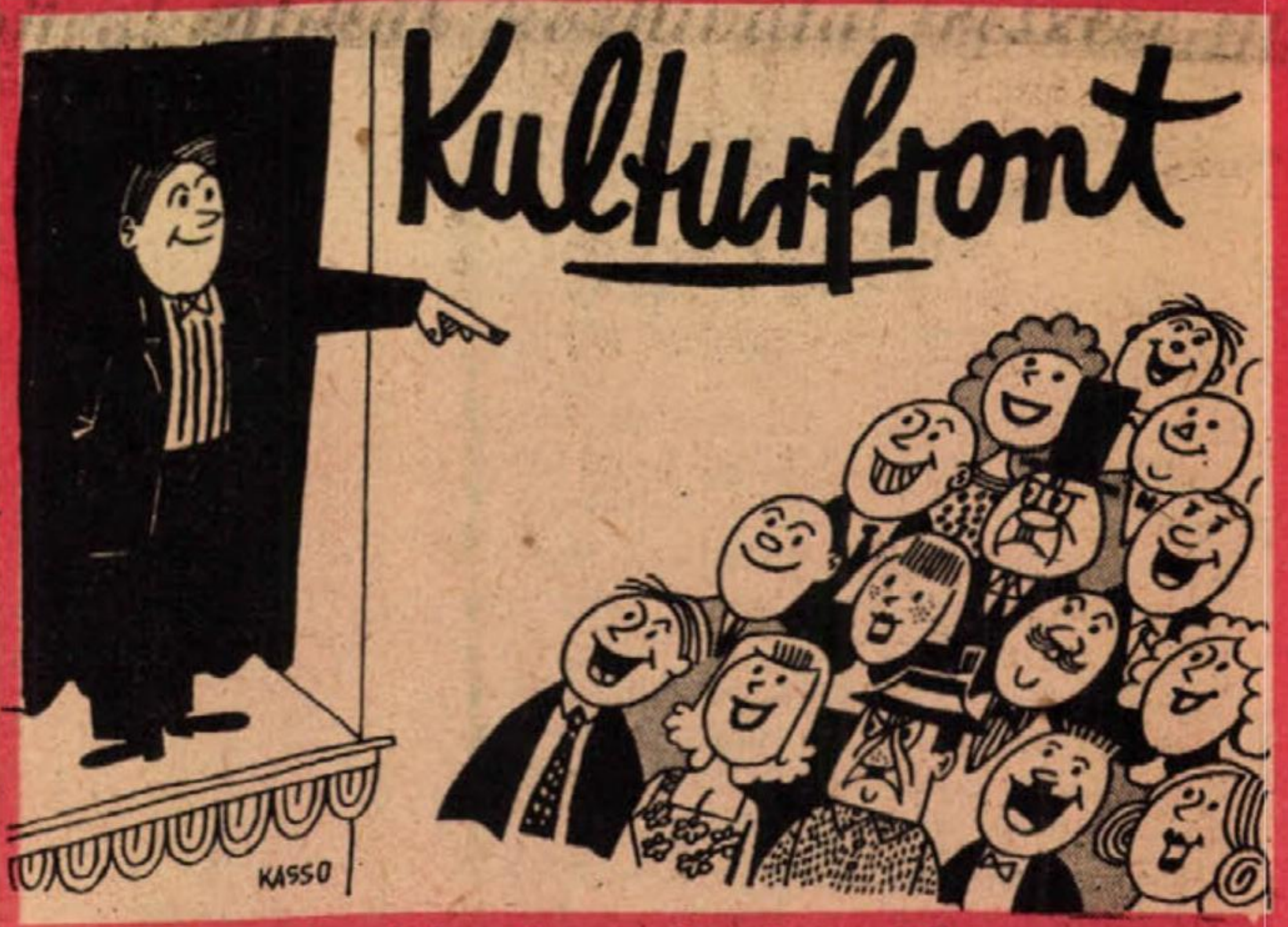

Reakciósok a kabaréban

Konferanszié: Annak a két úrnak az arcán látom, hogy műsorunk jól sikerült és telibe találta a reakciót.

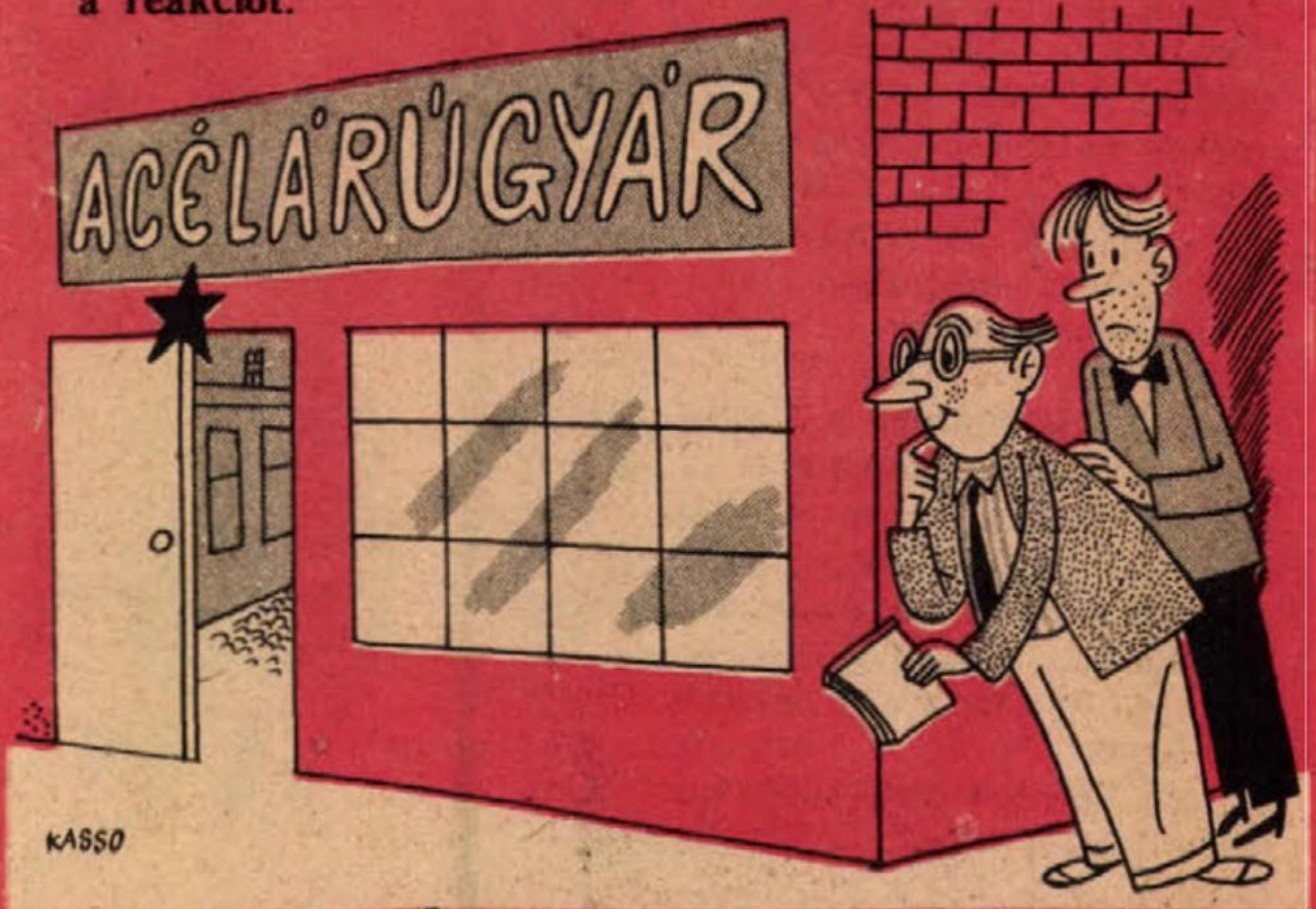

Életből ellesve

— Mire vársz itt már egy órája?

— Meg akarom nézni, hogy milyen egy munkás. Elhatároztam, hogy mától kezdve szocialistaralista regényeket fogok írni.

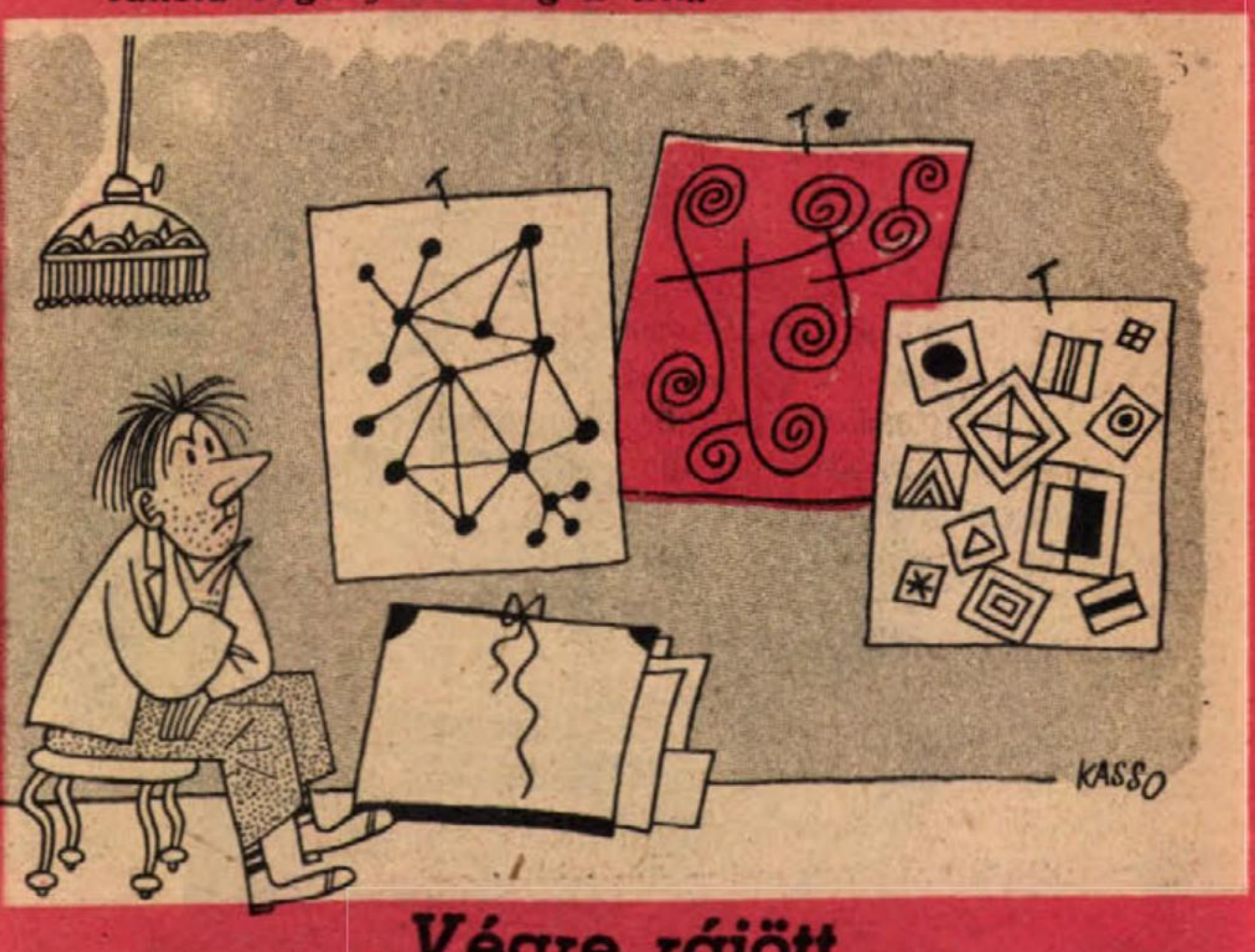

Végre rájött

— Most, hogy már nem tudom ezeket a képeket elsütni, magam is kezdek rájönni, hogy valóban nem nagyon hasonlítanak az emberekhez.

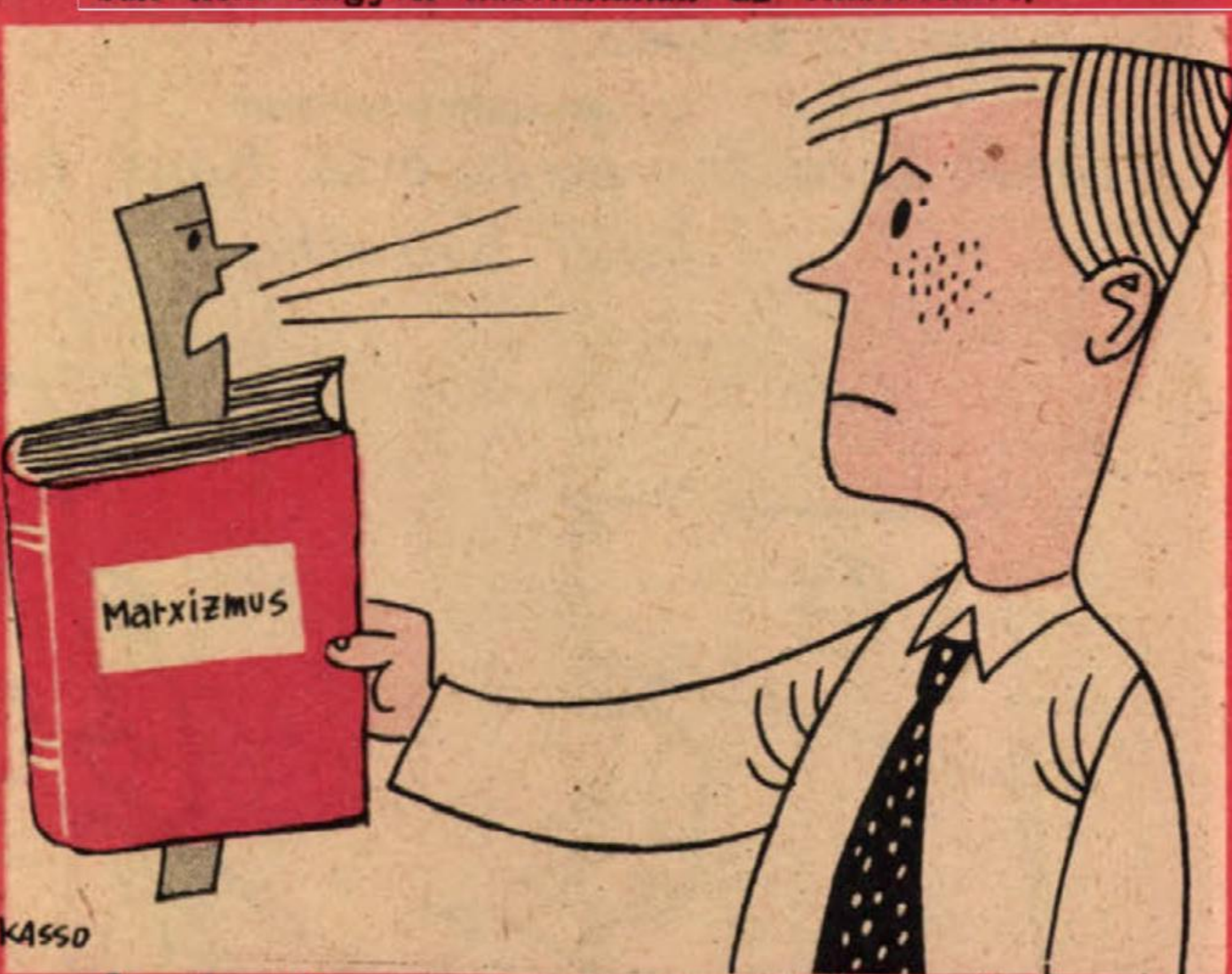

Aminek nem szabad lennie

Könyvjelző: És te nevezed magadat jó elvtársnak, amikor már hetek óta ugyanezen a helyen vagyok?

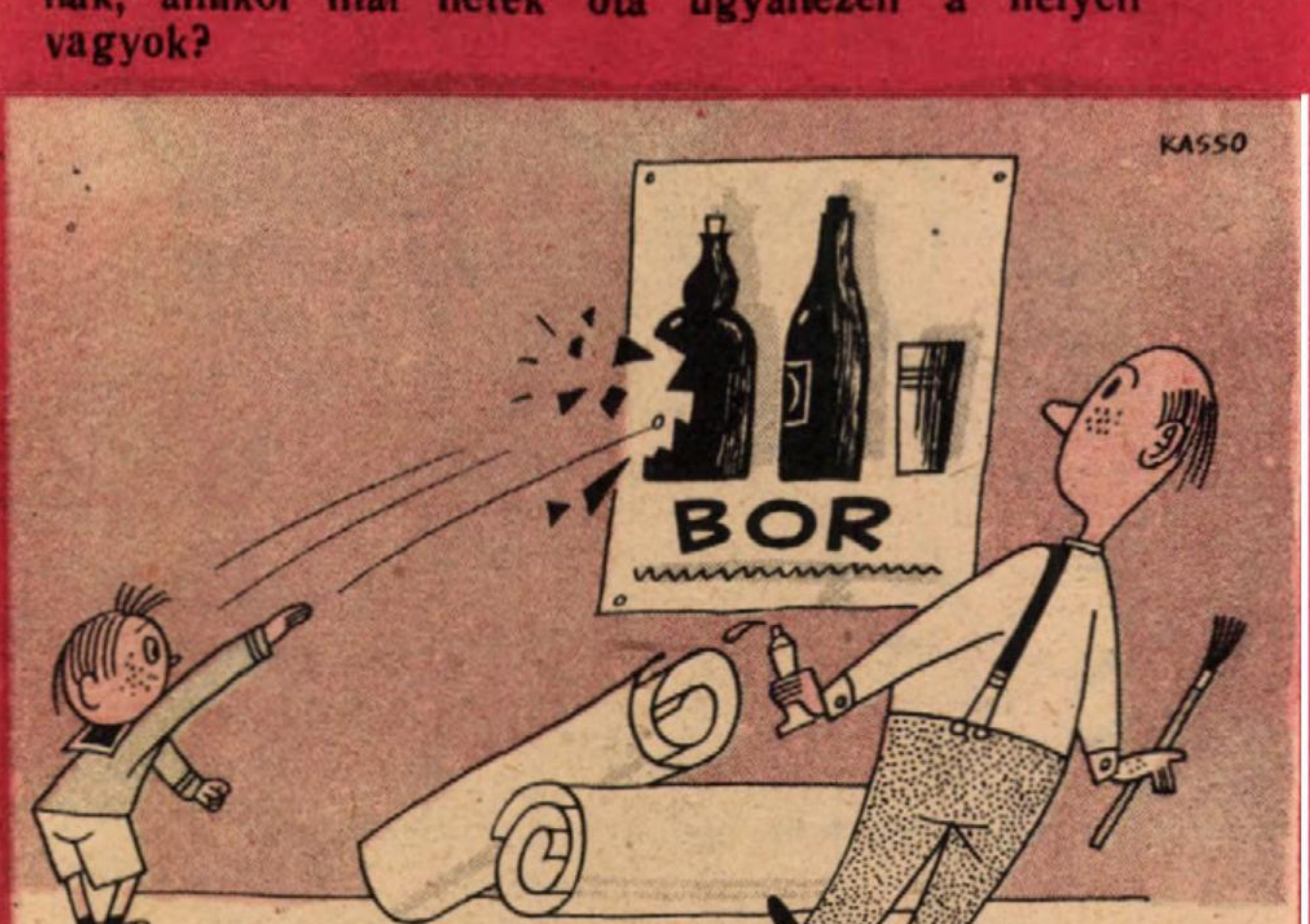

Reklámgrafika

Ez a naturalizmus teteje.

KELEMEN és a SZEPSZIS

(Felvásárlók figyelmébe)

— Elvira, drágám, te vagy az?

— Én vagyok Lujzikám...

— Elvirám, édes, szeretnélek megkérdezni, nem tudnál-e nekem puerperális szepszist szerezni. Nem baj, akármibe is kerül, csak legyen.

— Várjál, szívecském, majd felírom magamnak, szóval puerperális szepszis, igen... Majd este szólok Benőnek, ő biztosan fog szerezni. Mondd, kérlek, minek neked az az izé... micsoda?

— Hát nézd, egész pontosan még nem tudom. Tibor ma hallotta a villamosban, hogy sehol sem lehet kapni. Lisztre meg cukorra egy egész vagyont kiadtunk és most pont ez ne legyen itthon?

— Jó, majd megmondom Benőnek. Szervusz drágám...

— Pá, szervusz.

Fenti beszélgetés Kelemen Benő, cickányutcai lakos, magánzó, szolgálatonkívüli feketéző lakásán hangzott el. Benő, a fentemlített, késő este tért meg otthonába, az egész napi magánzásban elfáradt testtel és lélekkel.

Benőné, született Elvira, rögtön rátámadt:

— Na, te is szép alak vagy Benő! Csak csavarogsz egész nap a városban és este üres kézzel jössz haza, nem hozol egy deka puerperális szepszist sem. Kiszúrod az ember szemét 80 kiló cukorral, meg 130 kiló liszttel, amit akárhol lehet kapni dögivel. Benőkém édes, Lujzáék közben már biztosan szereztek, mi meg itt fogunk állni, egy betevő falat puerperális szepszis nélkül a tél küszöbén...

— Kuss — mondta Benő tömören. Légy nyugodt, holnapra lesz nekünk is!

Kelemen másnap reggel bement a sarki Közértbe. Körülnézett, azután félrehívta a segédet.

— Idehallgasson, segéd úr, jön ma puerperális szepszisük?

— Micsoda kérem?

— Na, ne tetesse magát fiam, tudom, hogy kevés van belőle, mert raktárra gyüjtük. Mindenesetre, ha jönne, tegyen nekem félre vagy két kilóval. Majd meghálálom magának a szívességét.

— Kérem, semmit nem teszünk félre senkinek, de nem is tartjuk azt a micsodát, amit kérni tetszett. Hanem van nagyon szép parizerünk és téliszaláminк, tessék talán abból vinni.

Az üzlet előtt Varga doktorba ütközött, Vargát egy idő óta nem szerette különösebben, mert a multkoriban reakciós csirkefogónak nevezte őt társaságban. Most még is megszólította. Elvégre mit meg nem tesz az ember, ha a családjáról van szó?

— Kedves doktorkám, maga olyan okos ember, mondja már meg nekem, hol lehet puerperális szepszist kapni?

— Azt, kedves Kelemen úr, Magyarországon nem lehet kapni. Inkább annak örüljön, hogy nincs.

— Úgy — horkant fel Kelemen és még maga mondta nekem, hogy reakciós csirkefogó? Hiszen örül, hogy valamit nem lehet kapni!

Varga tudta, kivel áll szemben.

— Idehallgasson, Kelemen úr, én bizalmasan tudnék ajánlani magának valamit. Próbálja meg valamelyik kórházban.

Kelemen úgy rohant be az első kórházba, mint egy megsebzett anyatigris. Még lihegett, amikor kérését elmondta az ügyeletes orvosnak.

Az orvos rettentően fel volt háborodva.

— Mondja, mit ugrat engem ilyesmivel? Puerperális szepszist akar kapni?

— Doktor úr, már az egész várost bejártam, sehol sem lehet kapni, ebbe bele kell pusztulni, hát ez az életszínvonal?

— Mondja — ugrott fel az orvos — tudja maga egyáltalán, mi az a puerperális szepszis?

— Jaj, drága doktor úr, tényleg, lenne olyan szíves megmondani. A feleségem csak annyit mondott, hogy nem lehet kapni, de nem mondta meg, hogy mi az...

— Hát én megmondom. A puerperális szepszis gyermekágyi lázat jelent és higyje el nekem, hogy azt Magyarországon senkisem kaphat. Maga pláne nem.

B. Kovács György.

Mintaházunk egy bürokratikus közhivatal részére

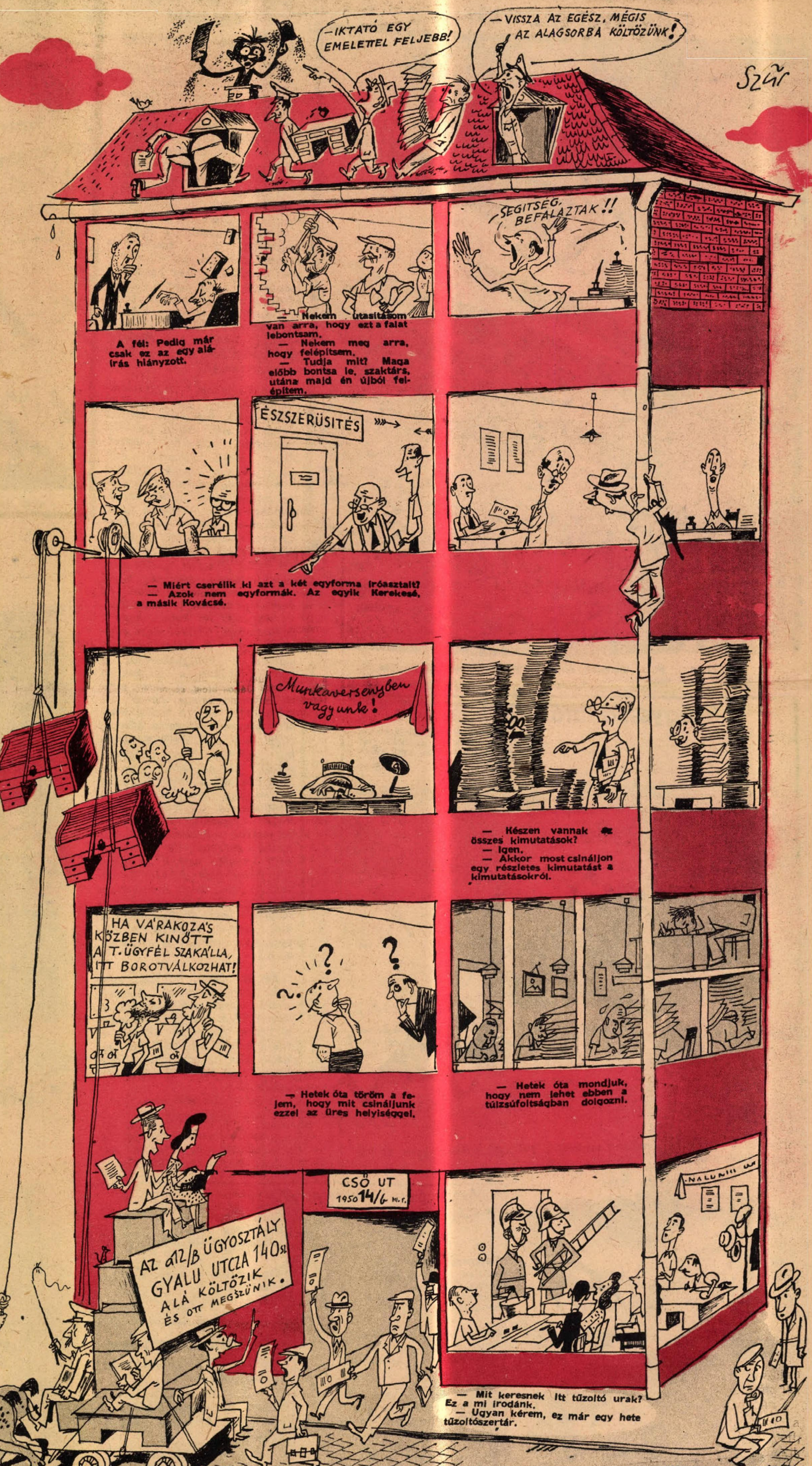
—IKTATÓ EGY EMELETTEL FELJEBB!
—VISSZA AZ EGÉSZ, MÉGIS AZ ALAGSORBA KÖLTÖZÜNK!
Szűr
SEGITSÉG, BEFALAZTAK!!
A fél: Pedig már csak ez az egy aláírás hiányzott.
— Nekem utasításom van arra, hogy ezt a falat lebontsam.
— Nekem meg arra, hogy felépítsem.
— Tudja mit? Maga előbb bontsa le, szaktárs, utána majd én újból felépítem.
ÉSZSZERÜSITÉS
— Miért cserélik ki azt a két egyforma íróasztalt?
— Azok nem egyformák. Az egyik Kerekesé, a másik Kovácsé.
Munkaversenyben vagyunk!
— Készen vannak az összes kimutatások?
— Igen.
— Akkor most csináljon egy részletes kimutatást a kimutatásokról.
HA VÁRAKOZÁS KÖZBEN KINŐTT A T. ÜGYFÉL SZAKÁLLA, ITT BOROTVÁLKOZHAT!
— Hetek óta töröm a fejem, hogy mit csináljunk ezzel az üres helyiséggel.
— Hetek óta mondjuk, hogy nem lehet ebben a túlzsúfoltságban dolgozni.
CSŐ UT 1950 14/6 M. r.
AZ a12/B ÜGYOSZTÁLY GYALU UTCZA 140 sz. ALÁ KÖLTÖZIK ÉS OTT MEGSZŰNIK.
— Mit keresnek itt tűzoltó urak? Ez a mi irodánk.
— Ugyan kérem, ez már egy hete tűzoltószertár.

— Hát maga mire vár itt?

— Az Ügyért N. V.-nél van dolgom.

— És akkor miért ül itt?

— Mert ez az egész hivatal holnap elköltözik és az Ügyért idejön.

CSAPATSZEMLE

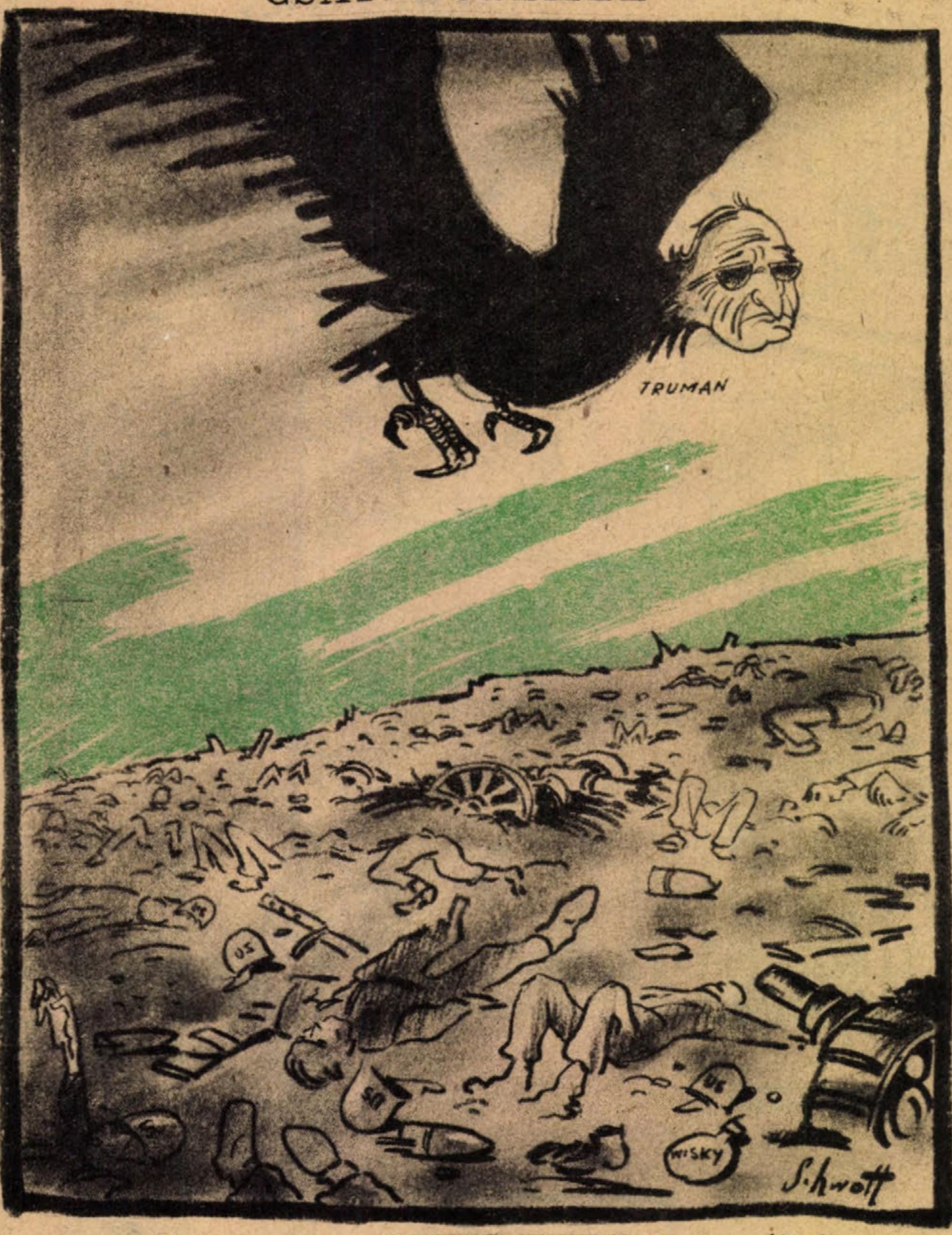

Truman: Miért mondták, hogy csapataim lázadoznak, — hisz itt tökéletes csend van.

Szégyen a futás, de hasznos

(A New-York Herald Tribune jelenti: Megrémült nyúlként és bőgve menekülnek az amerikaiak Koreában.)

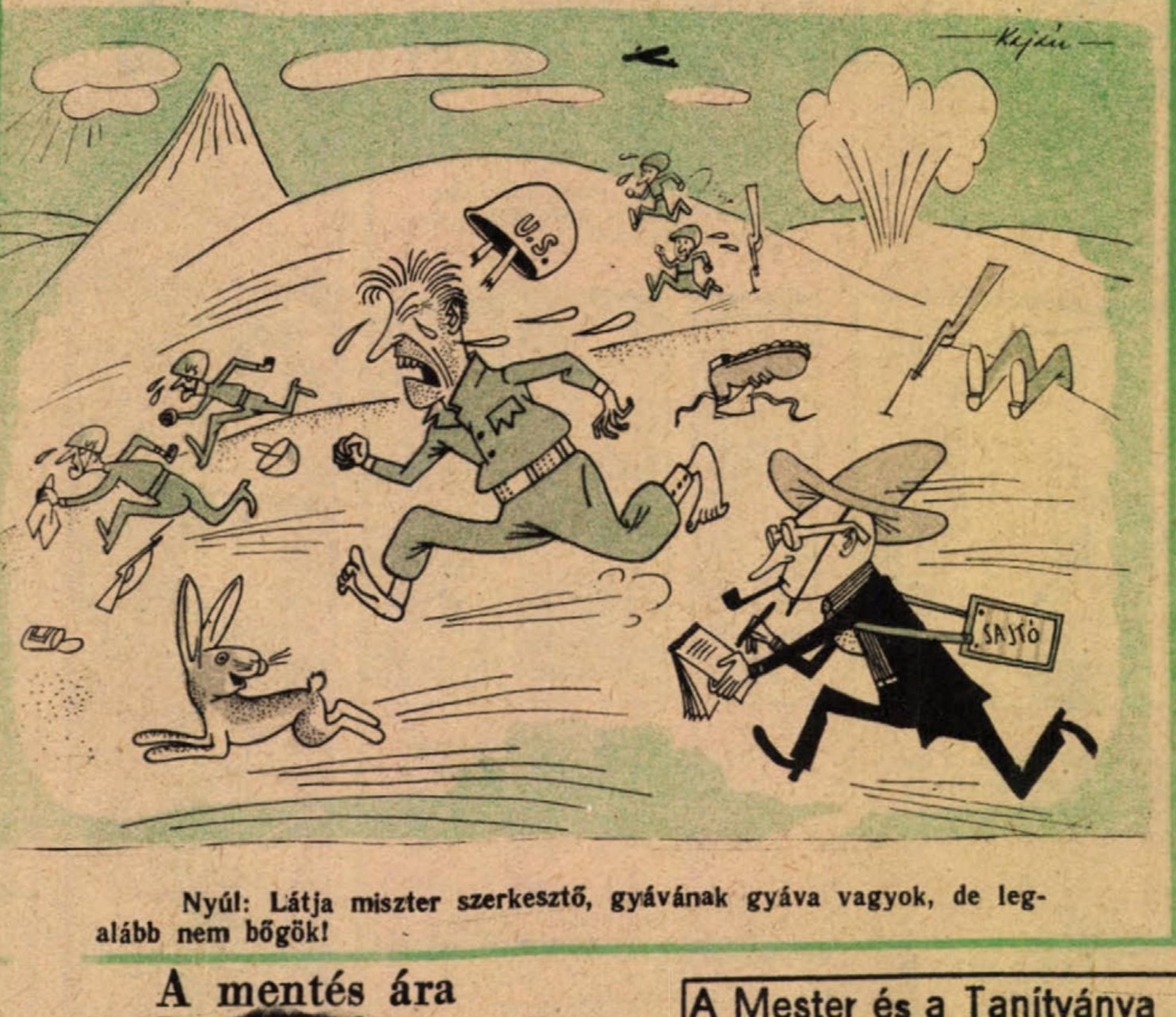

Nyúl: Látja miszter szerkesztő, gyávának gyáva vagyok, de legalább nem bőgök!

A mentés ára

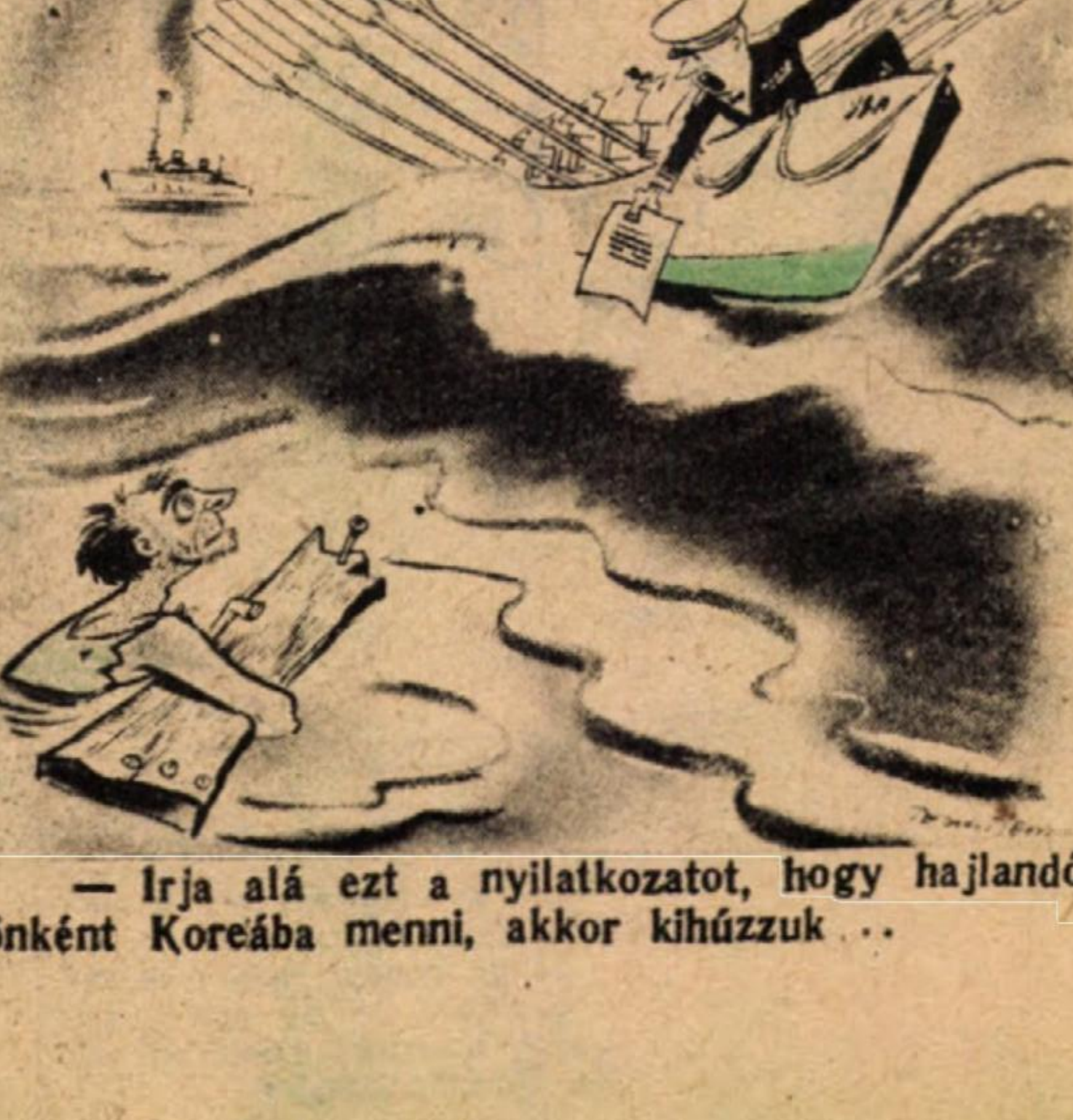

— Irja alá ezt a nyilatkozatot, hogy hajlandó önként Koreába menni, akkor kihúzzuk . .

Talán mi nem vagyunk vérszopók?

(Nyilt levél Trumanhoz)

Elnök úr! Őszintén megvallom sok millió poloskatársam nevében, hogy nagyon, mondhatnám, vérig vagyunk sértve. Azért, mert mi kis vérszopók vagyunk, a Wall Street nagy vérszopóinak, s az Egyesült Allamok vezérkarának nem lett volna szabad megfeledkeznie rólunk. Nap-nap után harcbavetik a kolorádóbogarakat, folyik a baktériumok kiképzése, csak ránk, poloskákra nem gondolt senki. Ez annál is meglepőbb, mert köztudomás szerint az amerikai életforma hívei vagyunk, s mint vérszopók sohasem tagadtuk meg a vérségi köteléket a kapitalistákkal. Önök hősi harcot folytatnak a béke ellen. Hát nélkülözhetnek ebben a harcban minket, akik köztudomás szerint nem hagyunk békét az embereknek?

Nem mondom, itt-ott alkalmaznak néhány poloskát, olyanokat, akik már igen kövérre híztak a nép vérén. De Tito, MacArthur, Churchill, Bevin, Attlee, Moch, Schuman, Adenauer, Franco, Spaak, Acheson és a többi poloska aránylag csak kis csoport a mi milliós tömegeinkhez képest. Önöknek úgyis gyakran a szemükre vetik, hogy nincsenek kapcsolataik a tömegekkel. Nosza, legalább a poloskák széles tömegeit nyerjék meg. Nincs ellentét köztünk, egyet akarunk: mások vérét szívni! Az önök leghűségesebb szövetségesei vagyunk! Jól tudjuk, hogy a kapitalizmus nélkül nem élhetünk. Ugyan ki biztosítaná számunkra a tömeglakásokat, a nyomortanyákat, a piszkot, a bűzt, a szegénységet, amely a mi életterünk, s amely nélkül elpusztulunk. Mi a kapitalizmusért minden áldozatra képesek vagyunk jövőnk, életünk, utódaink érdekében. Nincs öntudatos poloska, aki ne tudná, hogy ha önök elvesztik a harcot, tisztaság és napfény lesz a sorsunk, a pusztulásunk. Ugyanez az önök végét is jelenti. Nem akarom lebecsülni a kolorádóbogár bajtársak érdemeit, de ők elvégre csak krumplit esznek, a zsizsikek pedig csak gabonát fertőznek, mi pedig mégis csak vérszopók vagyunk. Nem akarok szerénytelen lenni, de egyenrangúaknak tartom magunkat a dögvésszel, a pestissel és a takonykórral.

Kérjük tehát a hadseregbe való besorozásunkat, kiképzésünket, szervezett harcbavetésünket. Nem ártana máris megvizsgálni, hogy kik követték el eddig súlyos mulasztásokat, kik azok, akik az amerikai imperializmus létét poloskák nélkül képzelték el.

Tisztelő híve:

POLOSKA PÁL

okl. vérszopó, éjszakai békebontó, az amerikai életforma vérig hű híve.

A Mester és a Tanítványa

Megmondta Ben Akiba:
Nincsen új a nap alatt!
Semmi hiba —
Amerika
Betartja e vonalat.

Trúman elnök, nagy mestere:
Hitler útján lépeget,
Sőt, talán még lelkesebben
Irtaná a népeket.

Most is aggot és anyákat
Gyilkolnak a fegyverek,
S mint Hitlernek —, Trumannak is
Ez a legszebb egyveleg.

Hadserege pláne tartja
A hitleri vonalat:
S ha megnyomják — „elszakad".

Megmondotta Ben Akiba:
Nincsen új a nap alatt!
Semmi hiba —
Harry tartja
A fasiszta vonalat.

*

Csak tudnám, ki nagyobb hitvány
A. mester,
Vagy a tanítvány?

KÖB.

Taktikai tanács

Két amerikai katona beszélget Koreában:

— Azt mondta Walker tábornok úr, hogy inkább haljunk meg, de hátra nem mehetünk.

— És még mit mondott?

— Semmit. Hátrament.

Truman az egész nyugaton toboroz:

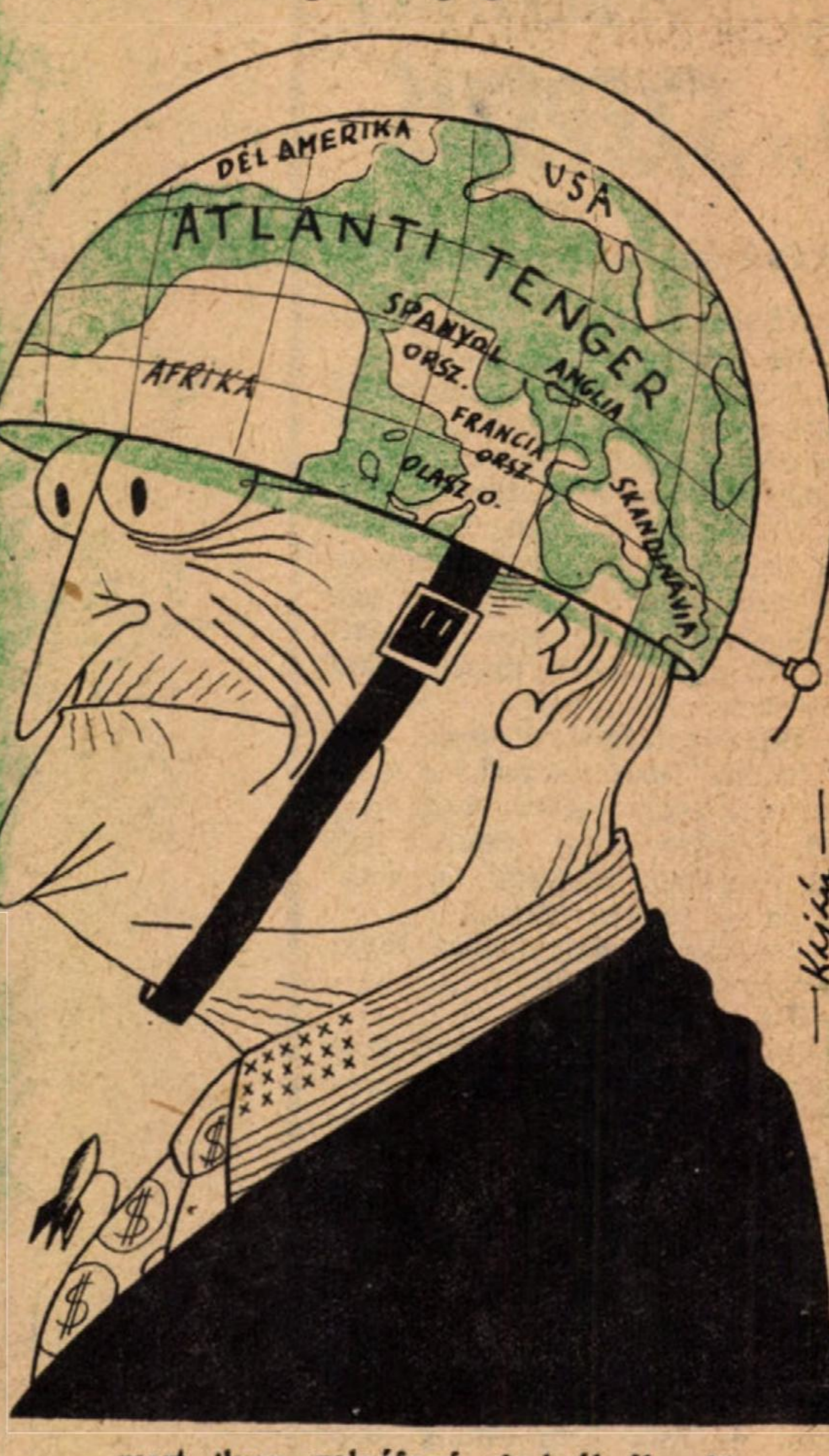

mert ilyen golyófogó sisakról álmodik.

Sorstársak

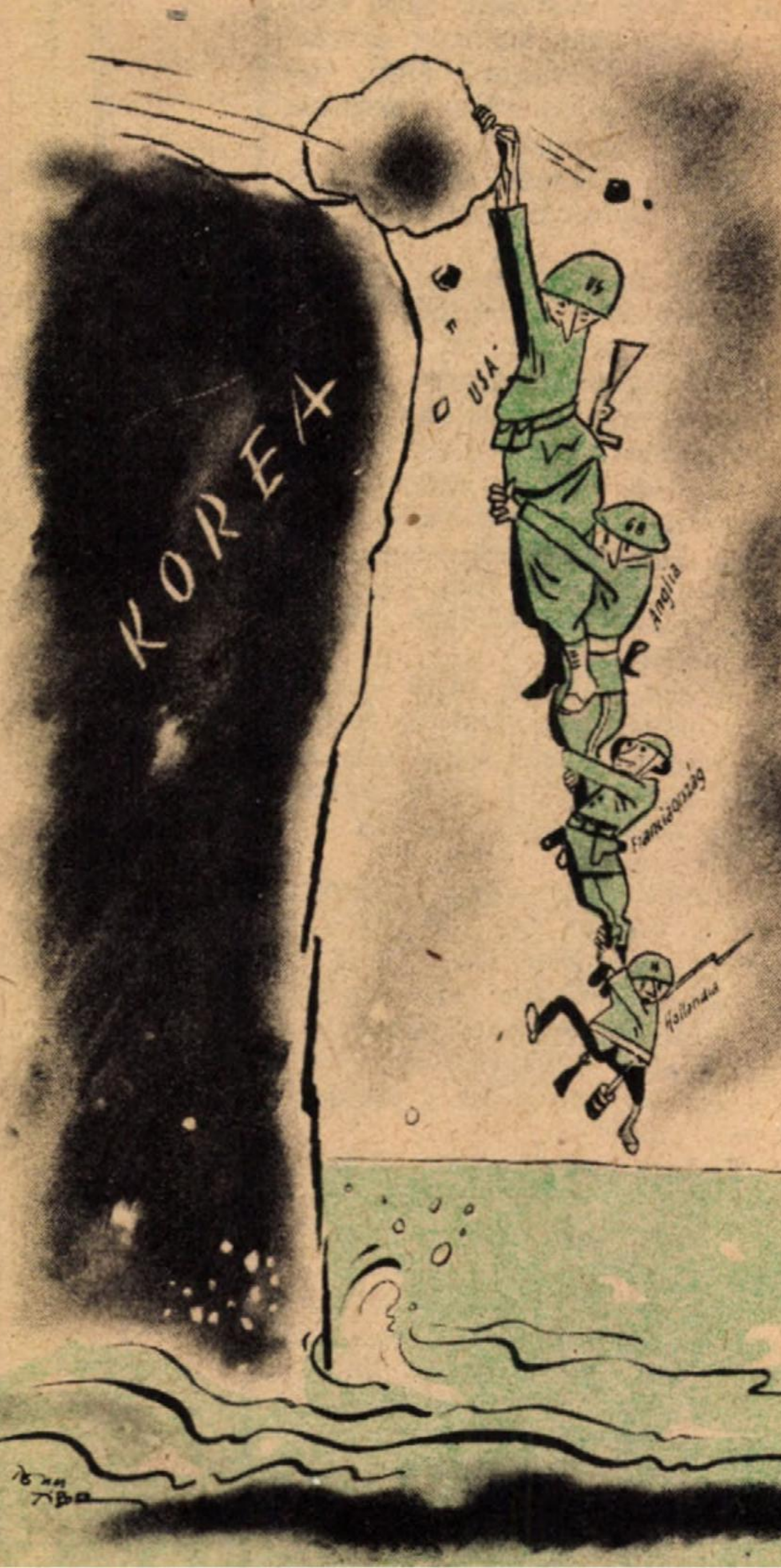

— Ez az igazi nyugati kollektivizmus!

A TÉRKÉP ELŐTT

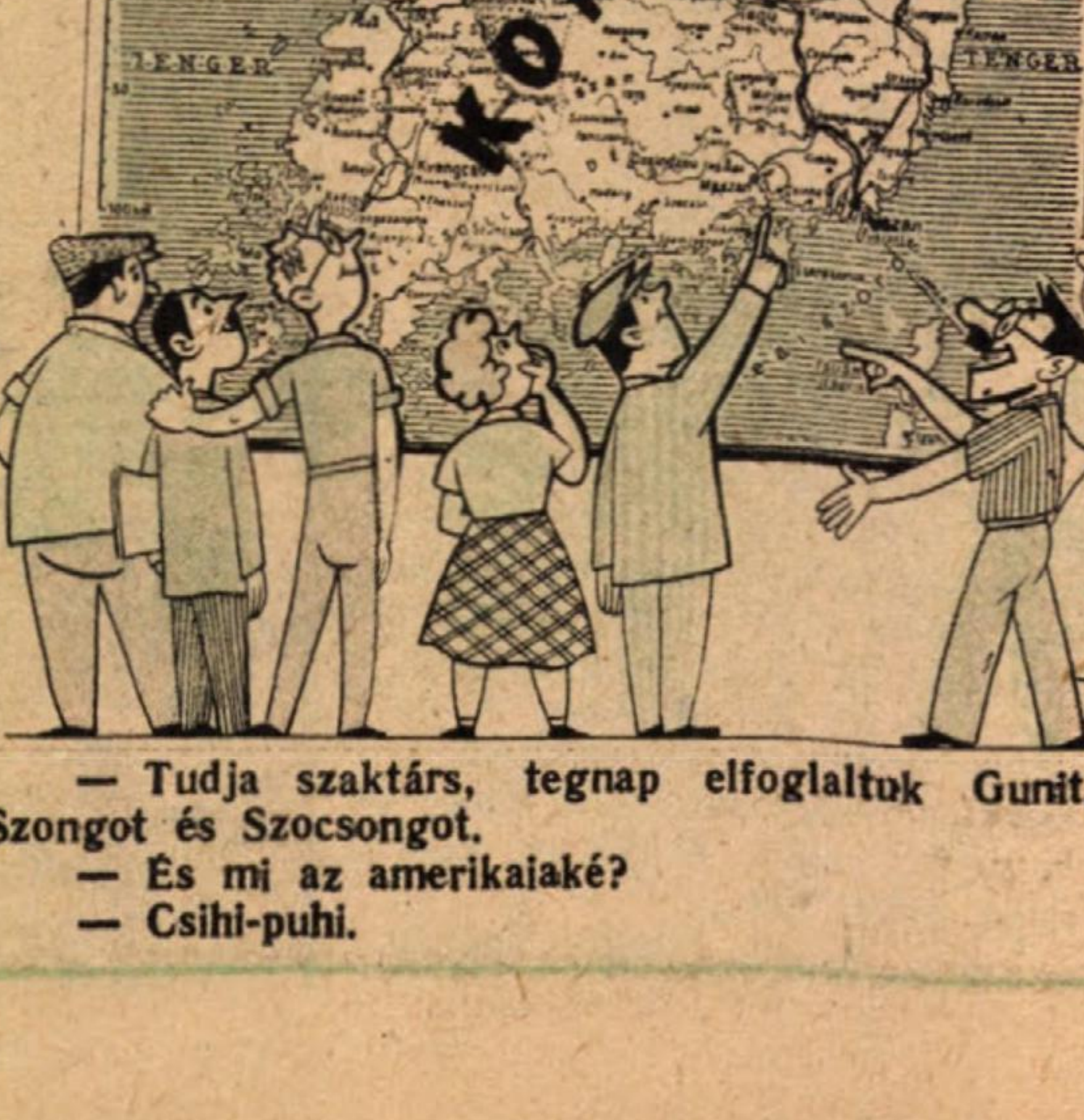

— Tudja szaktárs, tegnap elfoglaltuk Gunit, Szongot és Szocsongot.

— És mi az amerikaiaké?

— Csihi-puhi.

Nálunk nincs bürokrácia

(Villámtragédia)

Történik a Tervhivatalban. Horváth Gyula elvtárs az asztalánál dolgozik. Az ajtón kopogás hallatszik.

Vállalatvezető: (Belép. Arca paprikavörös, szeme zavaros, egész lénye feldúlt. Ujjaival idegesen tépi amúgyis borzas üstökét. Lerogy egy székre és rekedten felsóhajt): Le a bürokráciával!

Horváth: Le vele! Miről van szó, kedves elvtársam?

Vállalatvezető: A Tervhivatal megállapította, hogy az üzemünkben piszok és rendetlenség van. Igaza volt. Utasítást adott, hogy október 1-ig rendet és tisztaságot kell teremteni. Nagyon igaza volt. Ha ez nem történik meg a terminusig, fizetésem egyharmadát levonják. Hát ami a fizetéslevonást illeti...

Horváth: Abban is igaza volt.

Vállalatvezető: Kérem. Erélyes kézzel hozzáláttam a rendcsináláshoz. Szerkesztettem egy beadványt és átadtam a Tervhivatalnak. Minden rendben lesz. Ami pedig a fizetésemet illeti...

Horváth: Ha az üzem rendbejön, az is rendben lesz.

Vállalatvezető: Ez megnyugtat. Viszont a helyzet az, hogy a fize...

Horváth: Mi a konkrét panasza, elvtárs?

Vállalatvezető (Felpattan): Az a konkrét panaszom, hogy a beadványommal együtt reggel óta dobálnak ide-oda, legalább húsz ember adott kézről-kézre, mig végül Karvaly elvtárs elvette a javaslatot. Ez kérem a legsötétebb bürokrácia!

Horváth: Hahhaha! Nálunk bürokrácia? Ne tegye magát nevetségessé, elvtárs. Önnek rosszak az idegei és rémeket lát. Nálunk ilyesmi nincs. Éppen nálunk, ahol a legkiméletlenebb harc folyik mindenfajta bürokrácia ellen! Hahhaha! Egy perc és elintézem a dolgot.

Vállalatvezető: Annak nagyon örülnék. Ugyanis a fize...

Horváth (Közben tárcsázott): Halló! Karvaly elvtárs? A következő esetről van szó... (Röpke félóra alatt elmondja a tényállást.)

Karvaly (Hangja a telefonban): Tudok a dologról, az ügyet átadtam Schmidt kartársnak, hozzátartozik a dolog.

Horváth: Na látja. Az ügy Schmidt kartársnál van, ő már biztosan el is intézte. (Tárcsáz.) Halló, Schmidt kartárs? Kérem, arról van szó... (Félóra.)

Schmidt (Hangja): Az ügy Vázsonyi kartárshoz tartozik...

Horváth (Fojtott dühvel): Vázsonyinál van. Nem tesz semmit. Előfordul az ilyen. Vázsonyi rendes ember... (Tárcsáz, majd félóra mulva levágja a kagylót.) Benedek kartársnál van. Gyerünk tovább, hogy az a mennydörgős menykő... (Tárcsáz, kiabál, izzad, liheg, felkapja az egész telefont, de meggondolja és visszateszi.) Felföldi elvtársnál van. Azt a keserves...

Vállalatvezető: Most képzelje, elvtárs, ha még bürokrácia is lenne maguknál...

Horváth: Hallgasson! Maguknál meg rendetlenség van! Gyerünk azzal a Felföldivel. (Tárcsáz, beszél, majd letargikusan leteszi a kagylót. Kimerülten hátra dől a székben.) Átküldték a Nehézipari Minisztériumba. (Egy percig sápadtan farkasszemet néz a Vállalatvezetővel, majd hirtelen felordít): Most már a végére járok, ha belehalok is! (Ügy veti magát a telefonra, mintha meg akarná fojtani. Tárcsáz. Mással beszél. Tárcsáz. Nem jelentkezik a központ. Tárcsáz. Nem kapcsolják az ügyosztályt. Tárcsáz. Az ügyosztály mással beszél. Tárcsáz, az előadó nincs a szobában. Végre megkapja, azt, akivel beszélni akar.) Halló kartársam, mi van azzal az aktával, amely... (Félóra.)

Előadó (Hangja a telefonban): Átküldtük véleményezésre a Tervhivatalba Karvaly elvtársnak...

Horváth (Magábasüppedve, karikás szemekkel mered maga elé. De idegesen vibráló ujjait ismét magához vonzza a telefonkagyló. Tárcsáz és elhaló hangon, sóhajtva mondja): Kérem Karvaly elvtársat...

(Karvaly elvtárs mással beszél. Karvaly elvtárs kiment a szobából. A központ nem jelentkezik. A vállalatvezető elaludt a karosszékben. Horváth elvtárs szent fogadalmat tesz, hogy utolsó lehelletéig harcolni fog saját hivatalának bürokráciája ellen. A függöny szégyenkezve és reménykedve legördül.)

Gádor Béla

AZ ALKOTMÁNY ÜNNEPÉN

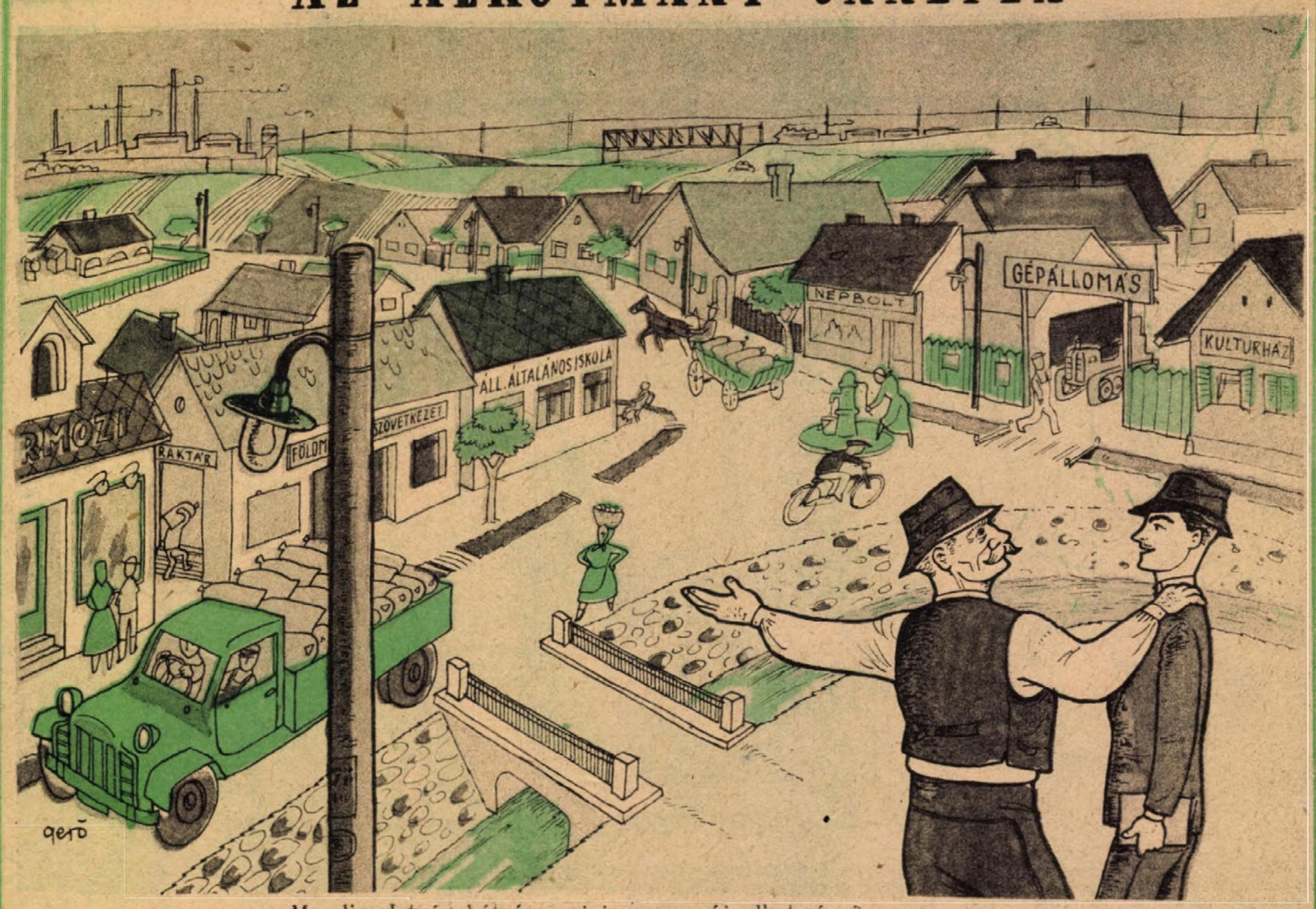
MOZI
RAKTÁR
FÖLDM
SZÖVETKEZET
ÁLL. ÁLTALÁNOS ISKOLA
NÉPBOLT
GÉPÁLLOMÁS
KULTURHÁZ

— Mondja, István bátyám, mi is az az új alkotmány?
— Nézz körül öcsém... Ez az új alkotmány.

Formosa

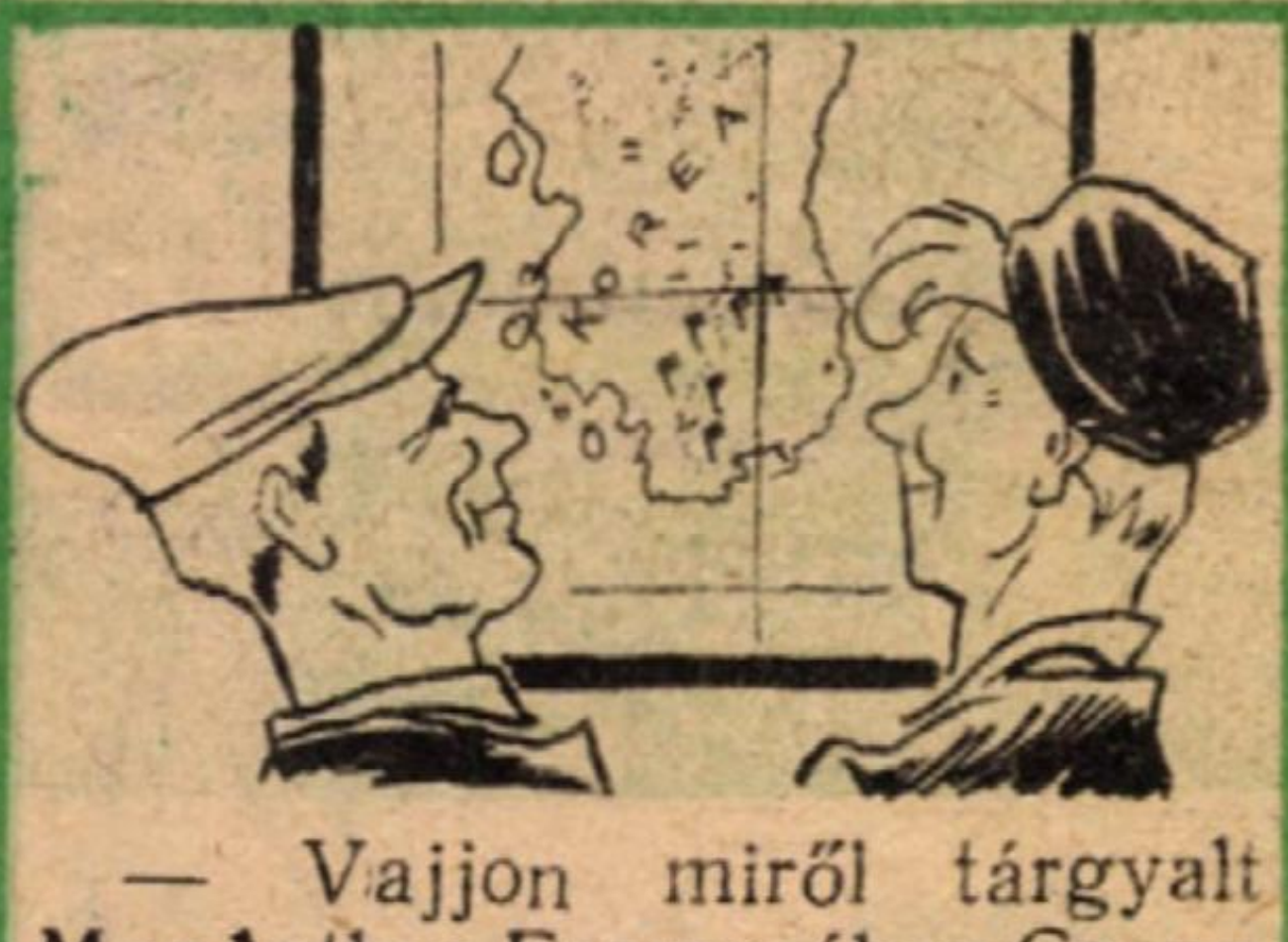

— Vajjon miről tárgyalt MacArthur Formosában Csang Kai-sekkel?

— Megnyugtatta, hogy Koreából Formosába vonulnak vissza.

Probléma

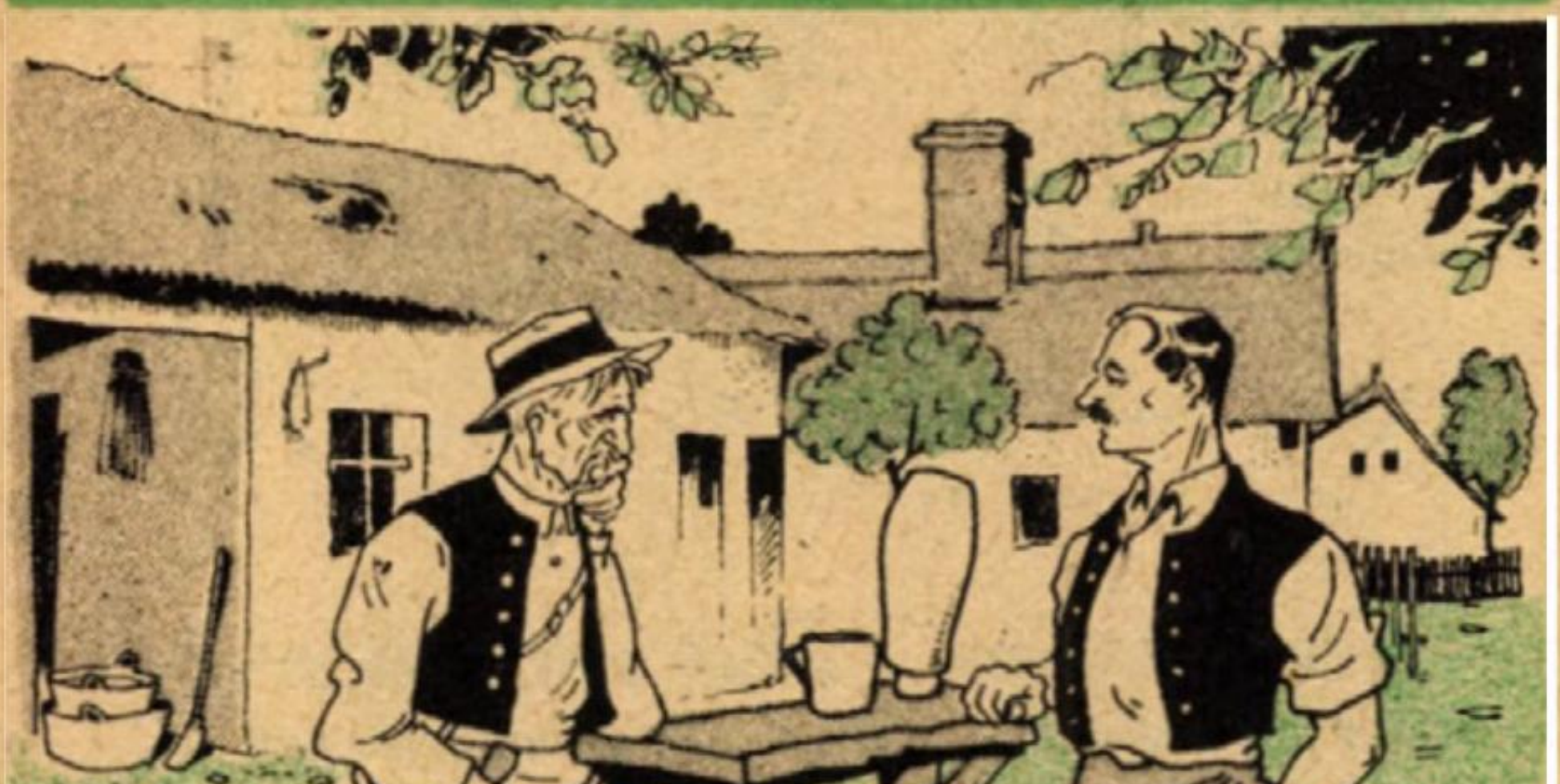

— Min töpreng, István bácsi? Hogy belépjen-e a termelőcsoportba?

— Azon már régen túl vagyok. Most azon tünődöm, hogy miért nem jött meg az eszem már tavaly...

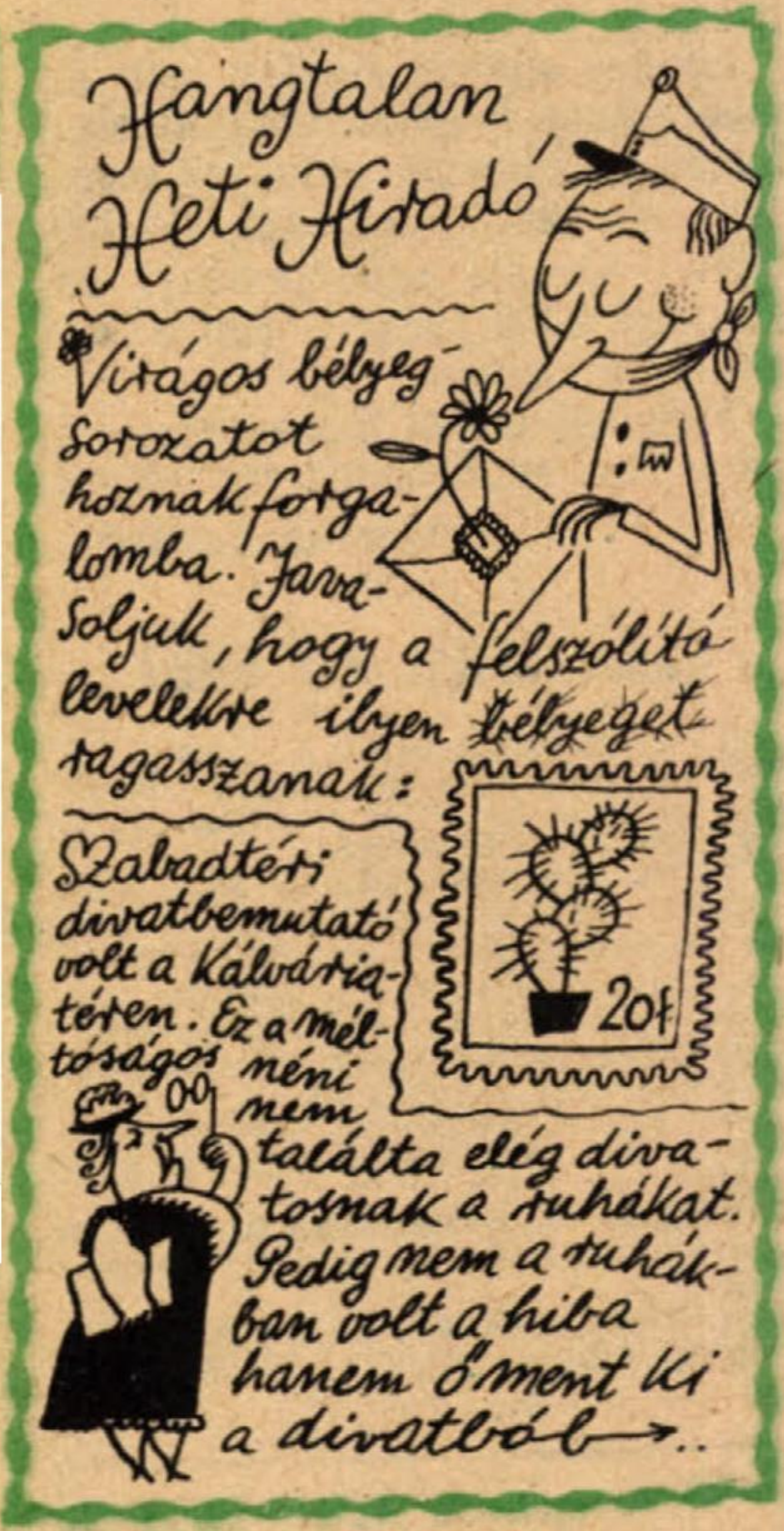
Hangtalan Heti Híradó
Virágos bélyegsorozatot hoznak forgalomba. Javasoljuk, hogy a felszólító levelekre ilyen bélyeget ragasszanak:
20 f
Szabadtéri divatbemutató volt a Kálváriatéren. Ez a méltóságos néni nem találta elég divatosnak a ruhákat. Pedig nem a ruhákban volt a hiba hanem ő ment ki a divatból...

Titó ujjáépíti a kapitalizmust

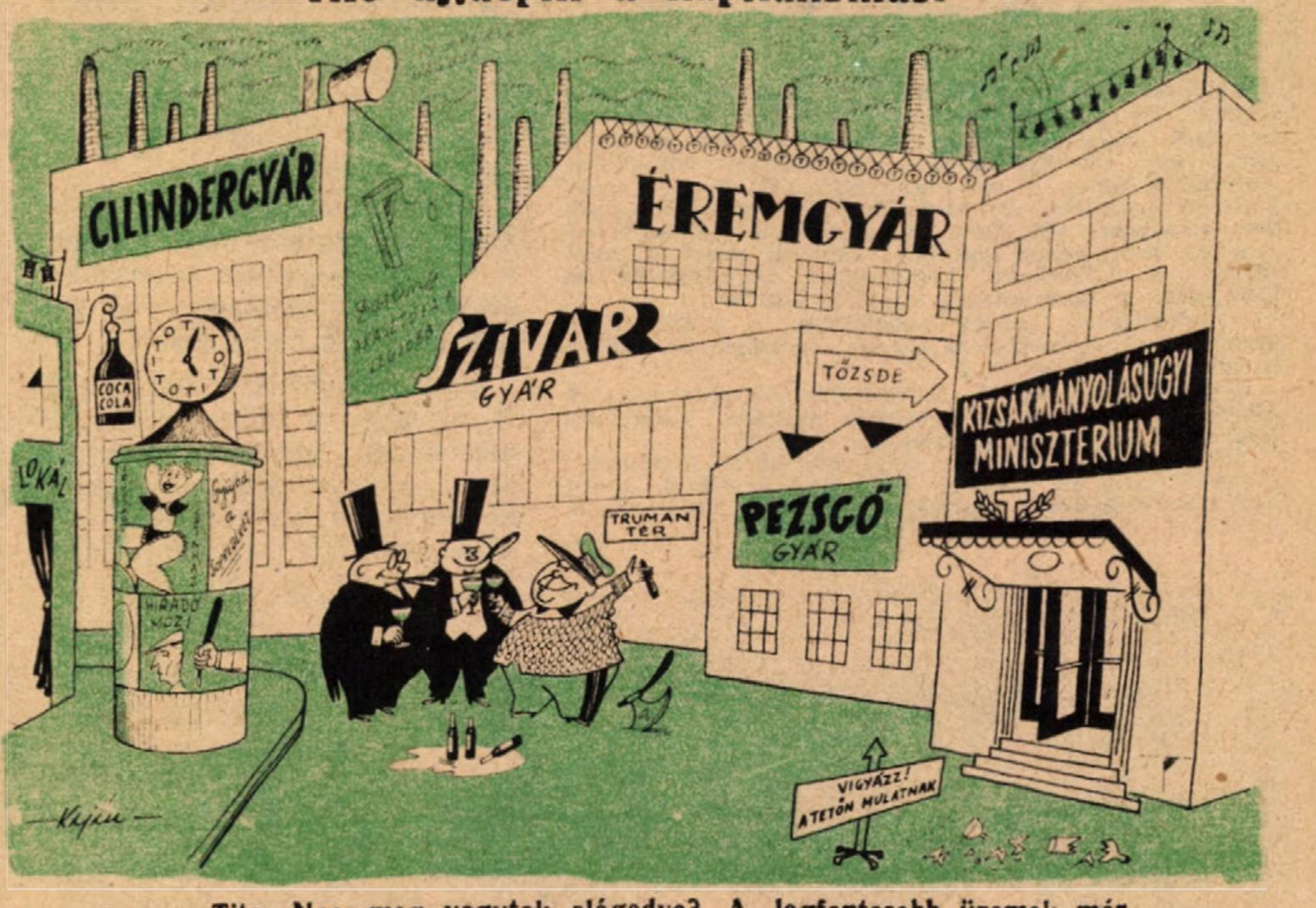
CILINDERGYÁR
ÉREMGYÁR
SZIVAR GYÁR
TŐZSDE
KIZSÁKMÁNYOLÁSÜGYI MINISZTERIUM
COCA COLA
TOTÓ
LOKÁL
HÍRADÓ MOZI
TRUMAN TÉR
PEZSGŐ GYÁR
VIGYÁZZ! A TETŐN MULATNAK

Tito: Nos, meg vagytok elégedve? A legfontosabb üzemek már működnek is!

Nyugaton letartóztatják a béke híveit

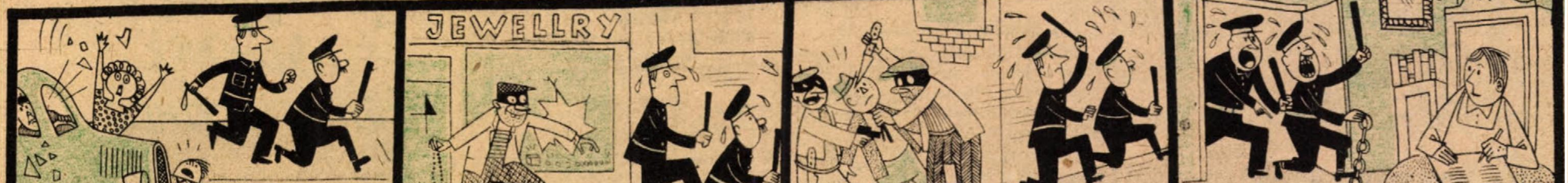

I. rendőr: Rohanjunk komám!

II. rendőr: Talán még idejében odaérünk!

I. rendőr: Csak el ne késsünk!

II. rendőr: Tettenértük a békeivaláírót!

Ludas Matyi A SZÁZADOS-UTI KENYÉRGYÁRban

Egy cica, két cica, hat cica sej.

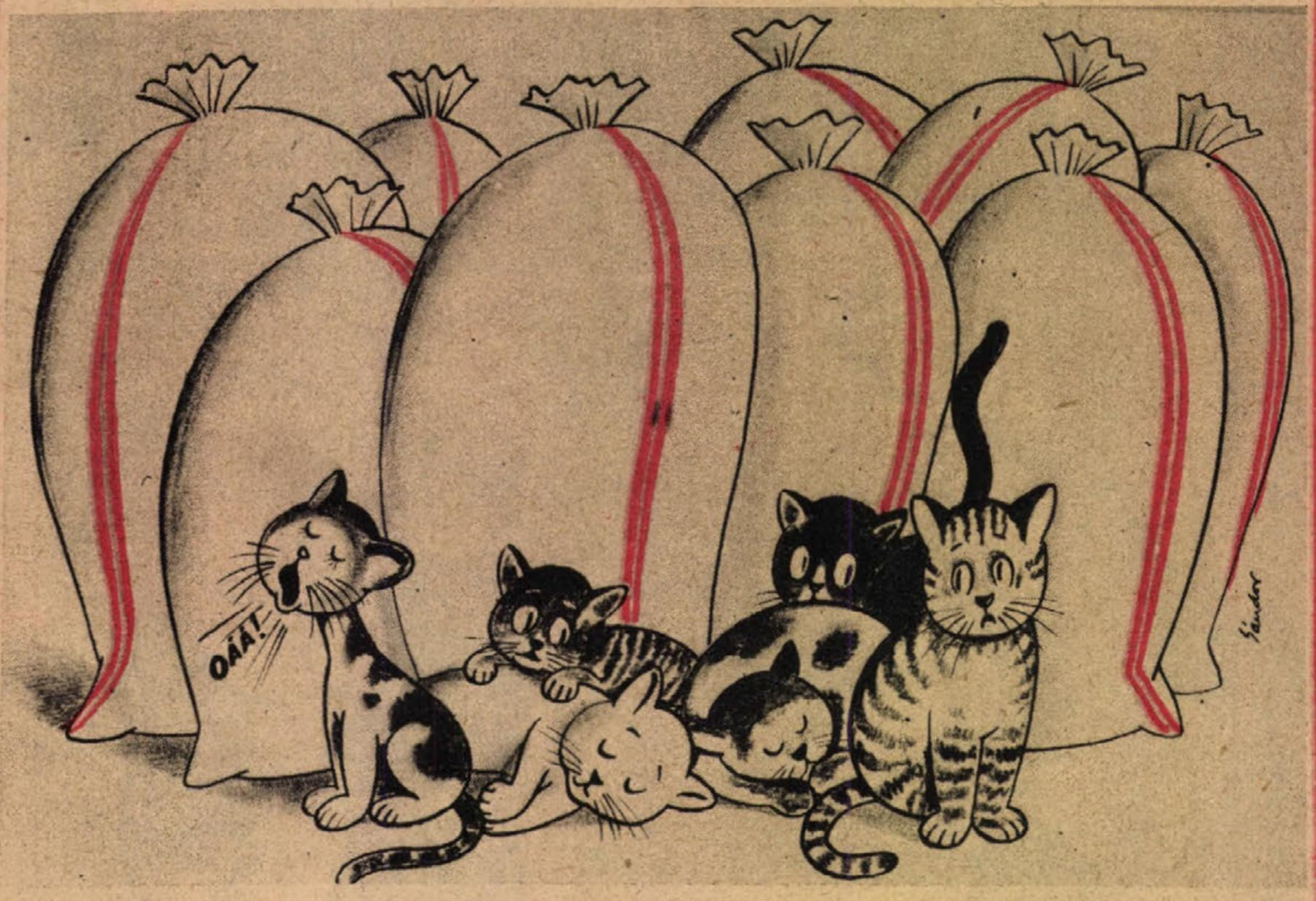

kergetné az icipici egeret, már csak azért is, hogy e dalba foglalt igazságnak eleget tegyen. A hat macska egyébként a Kenyérgyár szerződéses alkalmazottja, minthogy azonban a gyár területén a legnagyobb rend és tisztaság uralkodik, sem egér, sem svábbogár, sem egyéb munkaalkalom nem akad számukra, most arról van szó, hogy kettő közülük átképzi magát egérré, így legalább a másik négynek lesz valami fognivalója.

Liszt-rapszódia, azaz rapszódikus beszámoló a lisztről.

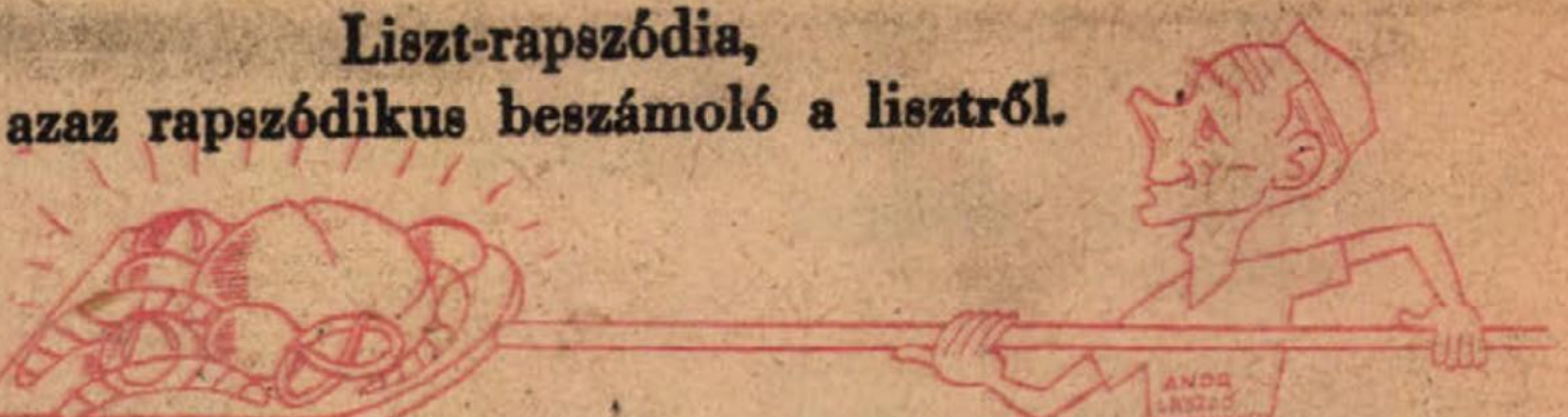

Nagy az író baja gondja — hol is kezdje, hogy is mondja — mi jobb, a vers vagy a próza — ha hosszú vagy elaprózza — mindazt, amit hallott-látott — s amin száját nagyot tátott — járva-kelve, kelve-járva — odakint a Kenyérgyárba'.

Mikor keltünk, hajnal hasadt — nem sütötte nap a hasat — csak a lelkierő győzött — ám a kenyér megelőzött — előbb volt ő, mint mi kelve — hogy jókor legyen lenyelve — mivel neki ez az elve.

Szemmel sem tudtuk követni — hogyan készül a sok vekni — hogy a tészta hogyan ragad — jó magasra hogyan dagad — ha nem hiszed, nézd meg magad.

Megy a tészta kézről-kézre — s szinte alig veszed észre — bármi éber is a szemle — kész a kifli, kész a zsemle — s mind a kemencébe szalad — néhány másodperc alatt.

Apropos, a kerek perec — amit minden gyerek szeret — az is itt készül a gyárba' — csomót kötnek a tésztára — bizonyára ez a mentség — nehogy aztán elfelejtsék — majd a kemencébe tenni — s te se felejtsd el megenni.

Nem mese ez vagy szófia — itt a liszt nem rapszódia — talán nem is hiszed el ó, — milyen nehéz ez a meló — s hogy százezrek szája egyék — mennyi munka, mennyi egyéb — fordítódik kenyeredre — míg eljut a tenyeredbe.

Végezetül láttuk pedig — a kenyeret miként vetik — pontos, jó és szép a forma — ezért is jó már a norma — s míg a kenyereket vetik — ijedelmük már nevetik — munkakedvük régi maradt — hisz rájöttek egy hét alatt — arra, ami bevált régen — mindenképen s minden péken — ki miképp vet, akkép arat.

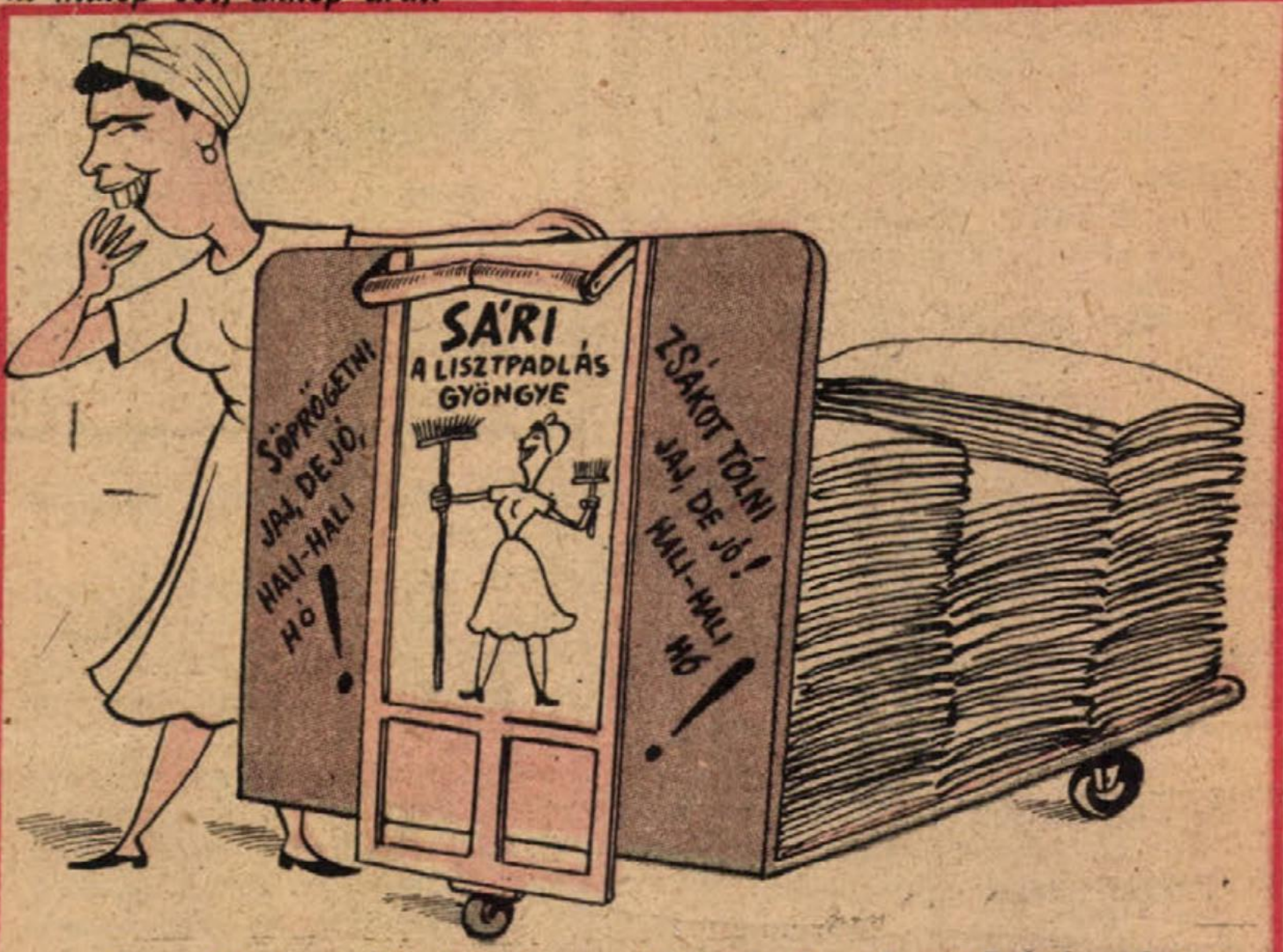
SÁRI
A LISZTPADLÁS GYÖNGYE
SÖPRÖGETNI, JAJ, DE JÓ, HALI-HALI HÓ!
ZSÁKOT TOLNI JAJ, DE JÓ! HALI-HALI HÓ!

Nagy Sárika a lisztpadláson dolgozik és népszerűségét mi sem bizonyítja jobban, mint a targoncáján olvasható szöveg, amelyet az eredetiről másoltunk le. Az értékes lelet arról is tanuskodik, hogy a helybeli költészet jóvoltából minden Sárikára két „halihalihó" esik. A költő egyébként már nincs a gyárban, robusztus tehetségének nyilván szük volt a targonca.

Itt a gondnok, hol a gondnok.

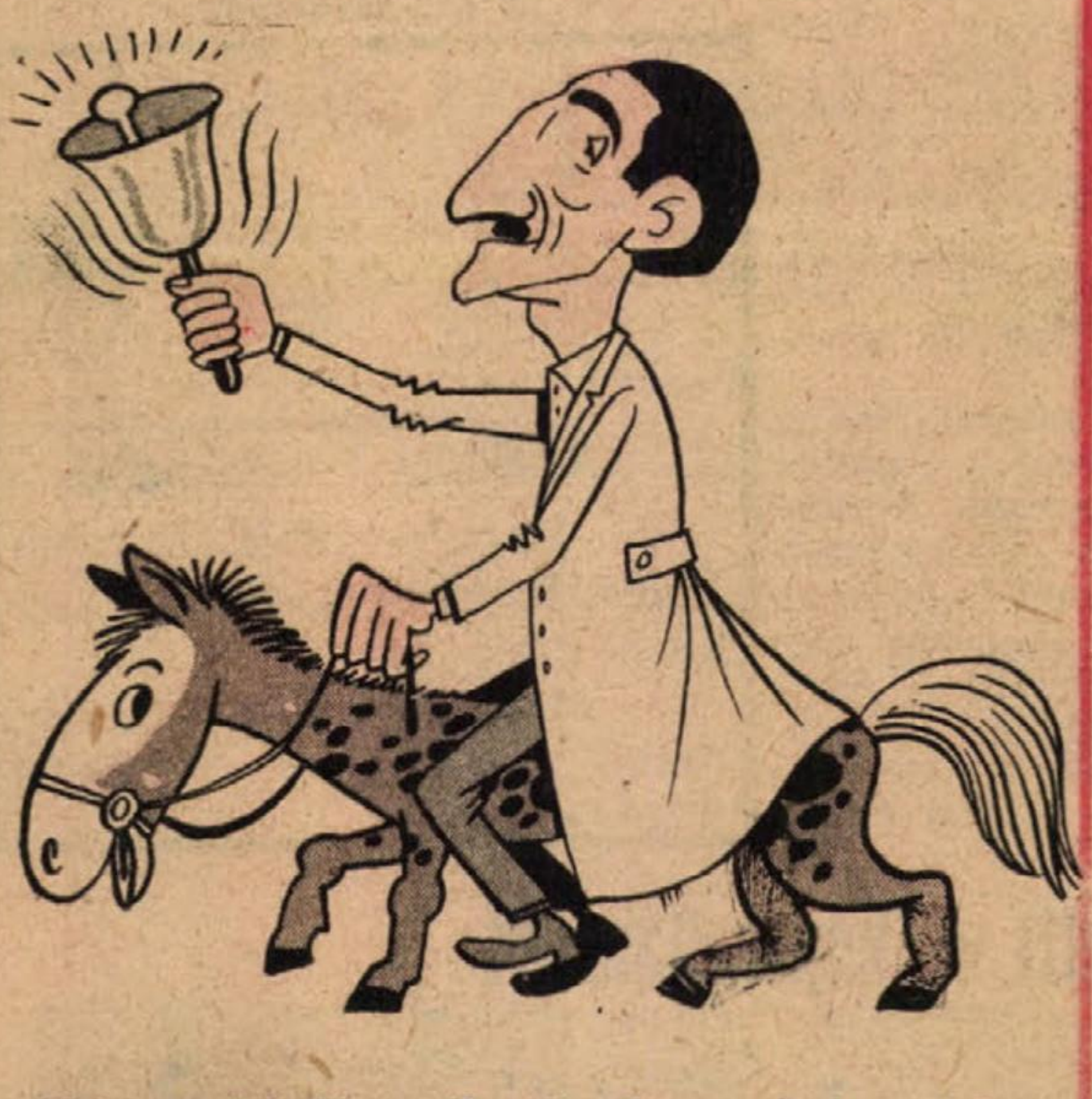

Kalocsai László a Kenyérgyár gondnoka s úgy látszik, hogy tevékenységére a neve nyomja rá bélyegét. Ugyanis ha szükség van rá, olyan nehezen kerül elő, mintha minden alkalommal egyenesen Kalocsáról jönne. Ő ezt azzal indokolja, hogy a gyár területe csaknem egy kilóméter, az övé pedig cipőben mindössze 165 centi. Az egyébként igen ambiciózus és szorgalmas gondnok részére most munkatársai a következő közlekedési segédeszközöket igényelték a Könnyűipari Minisztériumtól:

1 ponnilovat, amely sebességét a maximálisra emelné, a legfontosabb ügyek sürgősségét külön nyerítéssel jelezve és

1 csengőt, amelynek segítségével Kalocsai elvtárs állandóan felhívná a figyelmet magára, miközben nyereg alatt puhítja az adminisztrációt.

Amennyiben a kérelmet teljesítik, külön intézkedés történik arra is, nehogy a kitűnő gondnok merő szórakozottságból a csengőre üljön és a lovat rázza.

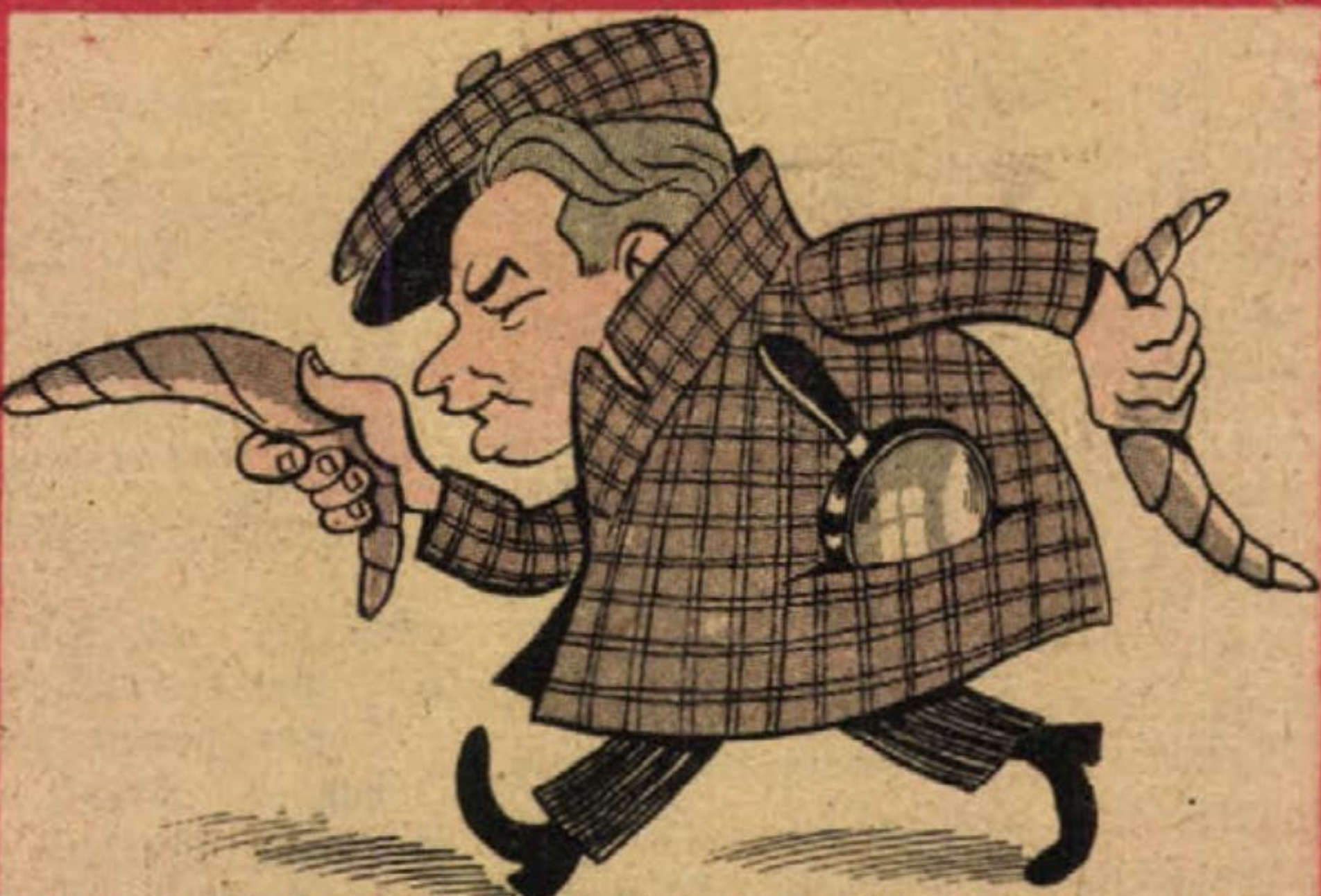

Hajdu András, az ellenőrzési osztály főnöke, akit munkatársai röviden Sherlock Holmesnek becéznek. Mint azonban a képből látható, minden ébersége mellett sem sikerült rajzolónkat ártalmatlanná tennie.

Mikor indul a legközelebbi pék?

A Kenyérgyár területén az a babona van elterjedve, hogy a könnyűipari miniszter nem szereti a pékeket.

Mikor ezt meghallottam, nyomban elhatároztam, hogy megindítom a babona elleni küzdelmet s evégből kinyomoztam, miből táplálkozik ezen balhiedelem.

Ezen balhiedelem abból táplálkozik, hogy a Könnyűipari Minisztérium hajnali 3 órában szabta meg az éjjeli műszaknál a kezdés idejét, amiből persze még nem futná egy babonára, de ehhez jön még az, hogy

az utolsó villamos éjfélkor szállítja a kenyérgyárhoz a távollakó dolgozókat.

Éjféltől háromig tehát az említett sütőipari dolgozók a lebzselés nemes mesterségét kénytelenek űzni, értékes drága órákat vesztegetve el. Tegyük fel, hogy 12-től 1-ig a semmittevés hiábavalóságán töprengenek el, még akkor is marad két teljes órájuk, ami alatt nem tudnak mit csinálni.

Így keletkeznek a babonák.

Rögtön akcióba léptem: megmagyaráztam nekik, hogy boszorkányok nincsenek és ajánlottam, forduljanak a Könyűipari Minisztériumhoz.

Ők is rögtön akcióba léptek és megmagyarázták, hogy ennyi eszük nekik is van. Fordultak ők már többször is, de semmi se történt, miáltal éppen ettől van a babona.

Hiteles adatok alapján azt is megtudtam, hogy az említett tévhit óriási tömeget mételyez meg. Naponta 2000 dolgozót, 10.000 cipőt, 100.000 péksüteményt és mintegy 2000 pacsnit érint a szóbanforgó babona.

Melynek szíves megszüntetését kérve, maradok kiváló tisztelettel

Darvas Szilárd

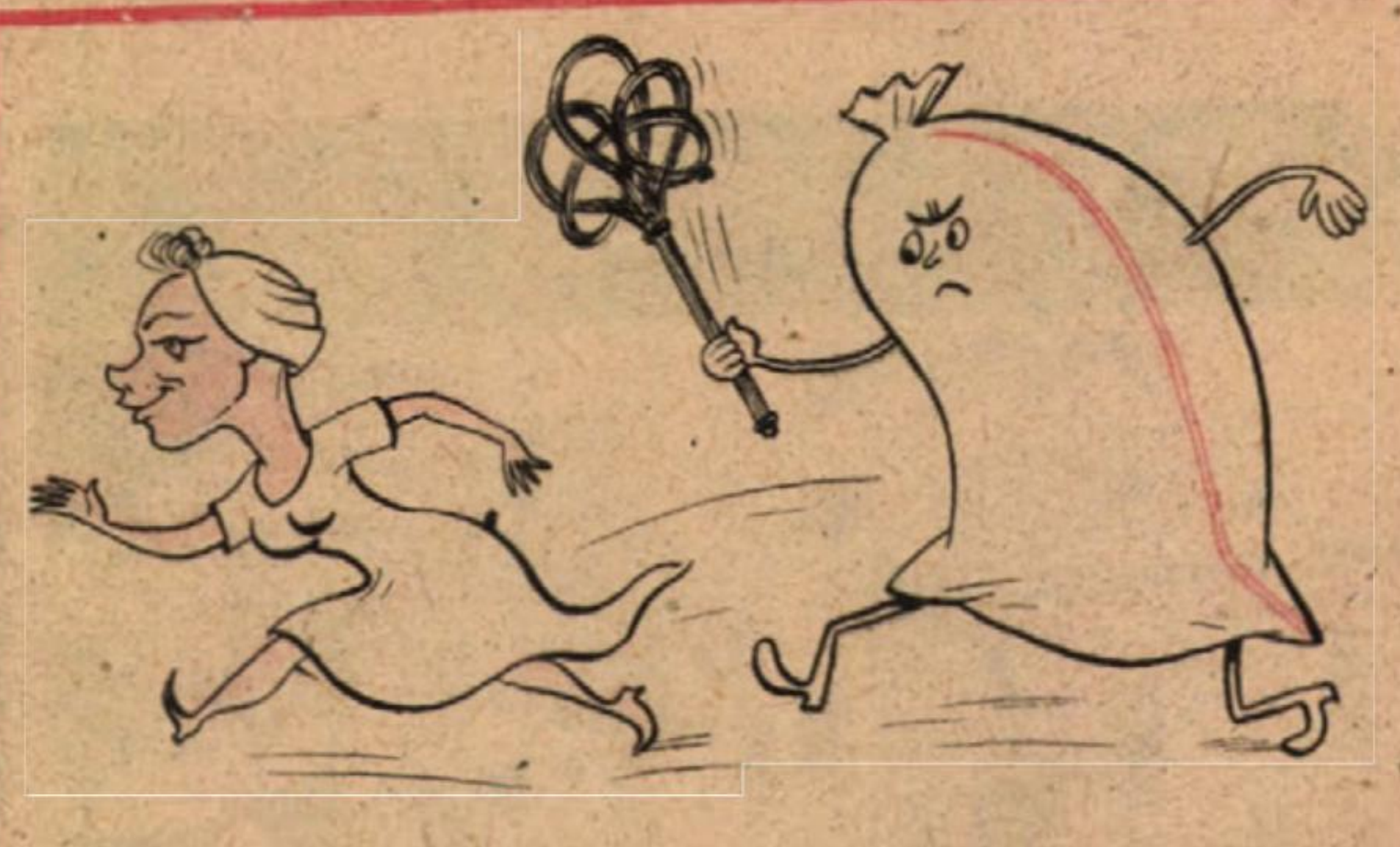

Hornyák Borbálának, a kitűnő zsákporoló sztahánovista munkásnőnek szörnyű álma volt tegnap éjjel. Az egyik zsák ellentámadásba ment át és prakkerral kergette őt. Szerencsére idejében felébredt és megelégedéssel konstatálta, hogy ha az álom valóra válna, sem lennének egyformák az esélyek. Ő ugyanis naponta 2600 zsákon tölti ki a mérgét, míg a 2600 zsák legfeljebb egy Hornyák Borbálát tudna naponta kiporolni.

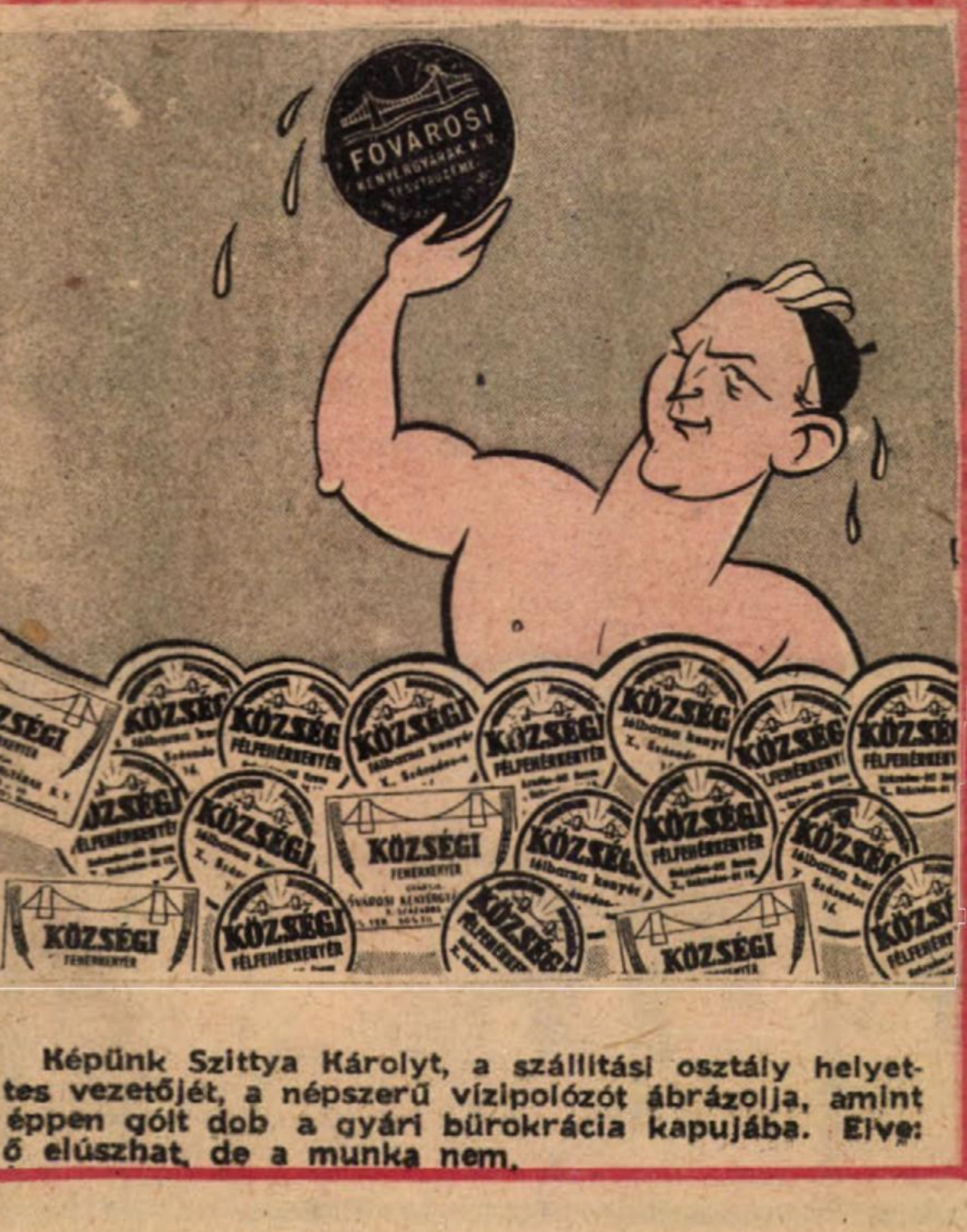

Képünk Szittya Károlyt, a szállítási osztály helyettes vezetőjét, a népszerű vízipolózót ábrázolja, amint éppen gólt dob a gyári bürokrácia kapujába. Elve: ő elúszhat, de a munka nem.

Ludas Matyi azt üzeni

G. I., Batthyány-u. A beküldött írás, sajnos, nem üti meg a mértéket. A téma felvetése is hibás. Saját kockázatára kisérletezhet.

Á. P., Nagysimonyi. Az írás, amit nekünk küldött, meghatóan őszinte és kedves. Közlésre azonban nem alkalmas. Szívélyesen üdvözöljük.

B. J., Lenti. A versikék ügyesek, helyenként szellemesek, de mégsem felelnek meg lapunknak.

K., Bp. A három portré politikailag helyes, intelligens írás, de nem több.

Bánszki J., Békéscsaba. Örülünk dícséretének s mi is szívből üdvözöljük.

„Kriptaszökevény". Köszönjük a kimerítő felvilágosítást és üdvözöljük.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Jövő héten:

Ludas Matyi a ceglédi
FÖLDMŰVES-
SZÖVETKEZETBEN